

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. november 2023*

»Appel – konkurrence – kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser – forordning (EF) nr. 139/2004 – ulovlighedsindsigelse – artikel 4, stk. 1 – pligt til forudgående anmeldelse af fusioner – artikel 7, stk. 1 – pligt til at udsætte en fusions gennemførelse – anvendelsesområde – begrebet »gennemførelse« af en fusion – artikel 14, stk. 2 – afgørelse om pålæggelse af bøder for at gennemføre en fusion, inden den er blevet anmeldt og godkendt – begrundelsespligt – proportionalitetsprincippet – fuld prøvelsesret«

I sag C-746/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 2. december 2021,

Altice Group Lux Sàrl, tidligere New Altice Europe BV, under likvidation, ved abogados R. Allendesalazar Corcho og H. Brokelmann,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen først ved M. Domecq, M. Farley og F. Jimeno Fernández, derefter ved M. Domecq og M. Farley, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union ved A.-L. Meyer og O. Segnana, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), og dommerne N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: A.M. Collins

justitssekretær: fuldmægtig R. Stefanova-Kamisheva,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. februar 2023,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. april 2023,
afsagt følgende

Dom

- 1 Med sin appel har Altice Group Lux Sàrl, tidligere New Altice Europe BV, under likvidation (herefter »Altice«), nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 22. september 2021, Altice Europe mod Kommissionen (T-425/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:607), hvorved Retten fastsatte størrelsen af den bøde, som dette selskab var blevet pålagt ved artikel 4 i Kommissionens afgørelse C(2018) 2418 final af 24. april 2018 om pålæggelse af bøder for at gennemføre en fusion i strid med artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 (sag M.7993 – Altice/PT Portugal) (herefter »den omtvistede afgørelse«), til 56 025 000 EUR og i øvrigt frifandt Kommissionen.

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 139/2004

- 2 Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT 1989, L 395, s. 1) blev ophævet med virkning fra den 1. maj 2004 ved Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1). Henset til den periode, der er berørt af den adfærd, som er genstand for den omtvistede afgørelse, er det sidstnævnte forordning, der finder anvendelse *ratione temporis*.
- 3 5., 6., 8., 20. og 34. betragtning til forordning nr. 139/2004 har følgende ordlyd:
 - »(5) Det bør imidlertid sikres, at strukturændringerne ikke på længere sigt skader konkurrencen. Fællesskabsretten bør derfor indeholde bestemmelser vedrørende de fusioner, der vil kunne hæmme den effektive konkurrence på det fælles marked eller en væsentlig del heraf betydeligt.
 - (6) Der er derfor behov for en særlig retsakt, der kan muliggøre en effektiv kontrol med alle fusioner på grundlag af deres indvirkning på konkurrencestrukturen i Fællesskabet, og som skal være den eneste retsakt, der finder anvendelse på sådanne fusioner. Forordning [nr. 4064/89] har gjort det muligt at udvikle en fællesskabspolitik på dette område. På baggrund af de hidtidige erfaringer bør denne forordning imidlertid nu omarbejdes til et sæt regler, der kan imødegå de udfordringer, som et mere integreret marked og den fremtidige udvidelse af Den Europæiske Union indebærer. I overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincipperne i [artikel 5 EF] indeholder denne forordning kun det mindstemål af bestemmelser, der er nødvendige for at nå målet, som er at sikre, at konkurrencen inden for det indre marked ikke fordrejes, i overensstemmelse med princippet om en åben markedsøkonomi med fri konkurrence.

[...]

(8) De bestemmelser, der skal fastsættes i denne forordning, bør gælde for væsentlige strukturændringer, hvis virkninger for markedet går ud over en enkelt medlemsstats grænser. Sådanne fusioner bør som hovedregel udelukkende behandles på fællesskabsplan, inden for rammerne af et system med kun én kontrolinstans og i overensstemmelse med nærhedsprincippet. [...]

[...]

(20) Det er hensigtsmæssigt at definere fusionsbegrebet på en sådan måde, at det omfatter transaktioner, der medfører en varig ændring i de deltagende virksomheders kontrolforhold og dermed i markedets strukturer. [...] Endvidere bør transaktioner, der er nært knyttet til hinanden, fordi de er sammenkædet ved en betingelse eller har form af en serie værdipapirhandeler, som finder sted inden for en rimelig kort periode, behandles som én og samme fusion.

[...]

(34) For at sikre en effektiv kontrol bør virksomhederne have pligt til at indgive forudgående anmeldelse af fusioner med fællesskabsdimension, når der foreligger en aftale, offentliggørelse af et overtagelsestilbud eller erhvervelse af en kontrolgivende andel. [...] Gennemførelsen af en fusion bør stilles i bero, indtil der er vedtaget en endelig beslutning af Kommissionen. Det bør imidlertid være muligt at dispensere fra dette krav efter anmodning fra de deltagende virksomheder, når det skønnes hensigtsmæssigt. [...]

4 Forordningens artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på alle fusioner med fællesskabsdimension som defineret i denne artikel, jf. dog artikel 4, stk. 5, og artikel 22.«

5 Nævnte forordnings artikel 3 med overskriften »Definition af en fusion« bestemmer følgende i stk. 1 og 2:

»1. Der anses at foreligge en fusion, når en ændring af kontrolforholdene på et varigt grundlag beror på,

a) at to eller flere hidtil uafhængige virksomheder eller dele af hidtil uafhængige virksomheder sammensmeltes til én virksomhed, eller

b) at en eller flere personer, som allerede kontrollerer mindst en virksomhed, eller en eller flere virksomheder ved køb af andele eller aktiver, gennem aftale eller på anden vis erhverver den direkte eller indirekte kontrol over det hele eller dele af en eller flere andre virksomheder.

2. Kontrol over en virksomhed opnås gennem rettigheder, aftaler eller på andre måder, som enkeltvis eller tilsammen, under hensyn til alle faktiske og retlige forhold, giver mulighed for at få afgørende indflydelse på virksomhedens drift, særlig ved:

a) ejendoms- eller brugsret til virksomhedens samlede aktiver eller dele deraf

b) rettigheder eller aftaler, som sikrer afgørende indflydelse på sammensætningen af virksomhedens organer, deres rådslagninger og afstemninger eller beslutninger.«

- 6 Samme forordnings artikel 4 med overskriften »Forudgående anmeldelse af fusioner og henvisning af fusioner før anmeldelse efter anmodning fra de anmeldende parter« fastsætter følgende i stk. 1, første afsnit:

»Fusioner med fællesskabsdimension, som er omfattet af denne forordning, skal anmeldes til [Europa-]Kommissionen, før de gennemføres, og så snart fusionsaftalen er indgået, overtagelsestilbuddet offentliggjort eller en kontrollerende andel erhvervet.«

- 7 Artikel 7 i forordning nr. 139/2004 med overskriften »Udsættelse af en fusions gennemførelse« bestemmer følgende i stk. 1 og 3:

»1. En fusion, der har fællesskabsdimension som defineret i artikel 1, eller som Kommissionen skal behandle efter artikel 4, stk. 5, må ikke gennemføres, hverken før den er blevet anmeldt, eller før den er blevet erklæret forenelig med fællesmarkedet ved en beslutning vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), eller artikel 8, stk. 1 eller 2, eller på grundlag af en formodning som omhandlet i artikel 10, stk. 6.

[...]

3. Kommissionen kan efter anmodning give dispensation fra de i stk. 1 og 2 omhandlede forpligtelser. Anmodningen om dispensation skal være begrundet. Kommissionens beslutning om denne anmodning træffes bl.a. under hensyn til, hvilke virkninger en suspension vil få for en eller flere af de deltagende virksomheder eller tredjemand, og hvilken trussel fusionen udgør for konkurrencen. Til en sådan dispensation kan knyttes betingelser og påbud med henblik på at sikre en effektiv konkurrence. Der kan anmodes om og meddeles dispensation på ethvert tidspunkt, også før anmeldelsen eller efter transaktionen.«

- 8 Forordningens artikel 8 med overskriften »Kommissionens beslutningsbeføjelser« foreskriver i stk. 4:

»Er en fusion, som konstateret af Kommissionen,

- a) allerede gennemført og erklæret for uforenelig med fællesmarkedet, eller
- b) gennemført i strid med en betingelse pålagt ved en beslutning truffet i henhold til stk. 2, hvori det fastslås, at fusionen, hvis betingelsen ikke efterkommes, opfylder kriterierne i artikel 2, stk. 3, eller i de i artikel 2, stk. 4, nævnte tilfælde ikke opfylder kriterierne i [artikel 101, stk. 3, TEUF],

kan Kommissionen:

- kræve af de deltagende virksomheder, at de skal ophæve fusionen, i særdeleshed ved at opløse fusionen eller afhænde alle de erhvervede andele eller aktiver, således at den situation, der bestod forud for fusionens gennemførelse, genoprettes; u]nder omstændigheder, hvor det ikke er muligt at genoprette den situation, der bestod før fusionens gennemførelse, ved en opløsning af fusionen, kan Kommissionen træffe enhver anden foranstaltning for at genoprette situationen så vidt muligt

- påbyde enhver anden hensigtsmæssig foranstaltning for at sikre, at de deltagende virksomheder opløser fusionen eller iværksætter andre genoprettelsesforanstaltninger som krævet i dens beslutning.

I de tilfælde, der falder ind under litra a), kan sådanne foranstaltninger påbydes enten ved en beslutning i henhold til stk. 3 eller ved en særskilt beslutning.«

- 9 Nævnte forordnings artikel 14, stk. 2 og 3, har følgende ordlyd:

»2. Kommissionen kan ved beslutning pålægge de i artikel 3, stk. 1, litra b), omhandlede personer og deltagende virksomheder bøder på op til 10% af de deltagende virksomheders samlede omsætning som defineret i artikel 5, såfremt de forsætligt eller uagtsomt

a) undlader at anmelde en fusion i overensstemmelse med artikel 4, eller artikel 22, stk. 3, før den gennemføres, medmindre de udtrykkeligt har fået tilladelse hertil efter artikel 7, stk. 2, eller ved beslutning vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3

b) gennemfører en fusion i strid med artikel 7

[...]

3. Ved fastsættelse af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens art, grovhed og varighed.«

- 10 Samme forordnings artikel 16 med overskriften »Prøvelse ved Domstolen« foreskriver:

»Domstolen har fuld prøvelsesret, jf. [artikel 261 TEUF], med hensyn til klager over beslutninger, hvorved Kommissionen fastsætter en bøde eller en tvangsbøde; den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pågældende bøde eller tvangsbøde.«

Den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion

- 11 Punkt 18 og 54 i Kommissionens konsoliderede meddelelse om jurisdiktion efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EUT 2008, C 95, s. 1, herefter »den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion«) har følgende ordlyd:

»(18) Der kan også være tale om aftalebaseret kontrol. For at en aftale skal kunne resultere i kontrol, må den føre til en kontrol med den anden virksomheds ledelse og ressourcer, der svarer til den kontrol, der opnås gennem erhvervelse af aktier eller aktiver. Ud over at give kontrol med ledelsen og ressourcerne skal sådanne aftaler være meget langvarige (normalt uden mulighed for førtidig opsigelse for den part, der overdrager de aftalebaserede rettigheder). [...] Sådanne aftaler kan også føre til en situation med fælles kontrol, hvis både aktivernes ejer og den virksomhed, der kontrollerer ledelsen, har vetoret i strategiske forretningsanliggender [...]

[...]

(54) Der er tale om enekontrol, hvis en enkelt virksomhed alene kan udøve afgørende indflydelse på en virksomhed. Der kan generelt sondres mellem to typiske situationer, hvor en virksomhed har enekontrol. For det første den situation, hvor den enekontrollerende virksomhed kan fastlægge den anden virksomheds strategiske forretningsbeslutninger. Denne mulighed opnås typisk ved at erhverve flertallet af stemmerettighederne i en virksomhed. Den anden situation, hvor der også er tale om erhvervelse af enekontrol, drejer sig om de tilfælde, hvor der kun er én aktionær, der kan nedlægge veto mod strategiske beslutninger i en virksomhed, men ikke på egen hånd kan gennemtvinge sådanne beslutninger (der tales her om negativ enekontrol). I en sådan situation har denne enkelte aktionær den samme grad af indflydelse, som en aktionær, der sammen med andre har fælles kontrol med en virksomhed, vil have, nemlig muligheden for at blokere for strategiske beslutninger. I modsætning til, hvad der er tilfældet i en virksomhed underlagt fælles kontrol, er der ingen andre aktionærer, der har samme grad af indflydelse, og aktionæren med negativ enekontrol behøver ikke nødvendigvis at samarbejde med bestemte andre aktionærer om fastlæggelse af den kontrollerede virksomheds strategiske adfærd. Eftersom den pågældende aktionær er i stand til at blokere for enhver beslutning, har vedkommende afgørende indflydelse på virksomheden som omhandlet i artikel 3, stk. 2, og udøver derfor kontrol med den i fusionsforordningens forstand [...]«

Twistens baggrund og den omtvistede afgørelse

- 12 Sagens baggrund er beskrevet i den appellerede doms præmis 1-29. For så vidt som det er formålstjenligt i forhold til den foreliggende appelsag, kan disse sammenfattes således.

Altices erhvervelse af PT Portugal

- 13 Den 9. december 2014 indgik Altice, der er en multinational kabel-TV- og telekommunikationsvirksomhed med hjemsted i Nederlandene, en aktiekøbsaftale med den brasilianske telekommunikationsoperatør Oi SA (Share Purchase Agreement, herefter »aktiekøbsaftalen«). Denne kontrakt bestemte, at Altice gennem sit datterselskab Altice Portugal SA skulle erhverve enekontrollen som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 139/2004 over PT Portugal SGPS SA (herefter »PT Portugal«), en telekommunikations- og multimedieoperatør, der er aktiv i hele telekommunikationssektoren i Portugal.
- 14 Afslutningen af denne erhvervelse var bl.a. betinget af Kommissionens godkendelse i henhold til denne forordning.
- 15 Den 2. juni 2015 meddelte Altice offentligt, at transaktionen var blevet afsluttet, og at virksomheden havde fået overdraget ejendomsretten over aktierne i PT Portugal.

Fasen forud for anmeldelsen

- 16 Den 31. oktober 2014 kontaktede Altice Kommissionen for at underrette den om sin påtænkte erhvervelse af enekontrollen over PT Portugal. Den 5. december 2014 blev der afholdt et møde mellem Altice og Kommissionens tjenestegrene.

- 17 Den 12. december 2014 tilsendte Altice Kommissionen en anmodning om, at der blev udpeget en gruppe med ansvar for at behandle virksomhedens sag, og den 18. december 2014 indledtes kontakterne forud for anmeldelsen.
- 18 Den 26. januar 2015 tilsendte Altice Kommissionen et forslag om tilsagn vedrørende salget af virksomhedens datterselskaber i Portugal, Cabovisão og ONI.
- 19 Den 3. februar 2015 indgav Altice et udkast til anmeldelsesskemaet til Kommissionen, som i et bilag indeholdt et eksemplar af aktiekøbsaftalen.

Anmeldelsen og afgørelsen om betinget godkendelse af fusionen

- 20 Den 25. februar 2015 blev transaktionen officielt anmeldt til Kommissionen.
- 21 Den 20. april 2015 vedtog Kommissionen en afgørelse (herefter »afgørelsen om godkendelse«), hvorved den erklærede fusionen forenelig med det indre marked på betingelse af, at de tilsagn, som var vedlagt denne afgørelse, blev overholdt, herunder Altices salg af sine datterselskaber i Portugal, Cabovisão og ONI.

Den omtvistede afgørelse og den procedure, der førte til vedtagelsen heraf

- 22 Den 13. april 2015 tilstillede Kommissionen Altice en anmodning om oplysninger vedrørende virksomhedens udvekslinger med PT Portugal ved et møde mellem deres respektive direktører, der havde fundet sted inden vedtagelsen af afgørelsen om godkendelse, og som institutionen havde fået kendskab til gennem pressen. Den 17. april 2015 indgav Altice sine bemærkninger til Kommissionen.
- 23 Efter flere anmodninger om oplysninger, som Altice besvarede, meddelte Kommissionen ved skrivelse af 11. marts 2016 Altice, at den havde indledt en undersøgelse med henblik på at afgøre, om denne virksomhed havde tilsidesat artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 24 Efter anmodninger om fremlæggelse af dokumenter og supplerende oplysninger, som Altice besvarede, samt efter et møde mellem Altice og Kommissionens tjenestegrene, tilsendte denne institution den 17. maj 2017 virksomheden en klagepunktsmeddelelse, hvorved den foreløbigt fastslog, at virksomheden havde tilsidesat disse bestemmelser. Altice fremsatte skriftlige bemærkninger som svar på denne meddelelse den 18. august 2017.
- 25 Den 24. april 2018 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse.
- 26 Kommissionen konstaterede ved denne afgørelse, at Altice i strid med artikel 7, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 havde haft mulighed for at udøve en afgørende indflydelse på eller havde kontrolleret PT Portugal inden vedtagelsen af afgørelsen om godkendelse og i visse tilfælde inden anmeldelsen.
- 27 I den omtvistede afgørelses afsnit 4 redegøres der for grundene til, at Kommissionen konkluderede, at Altice havde gennemført aktiekøbsaftalen forud for Kommissionens godkendelse af fusionen i strid med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Nærmere bestemt fremgår det af underafsnit 4.1, at visse vilkår i aktiekøbsaftalen gav Altice en vetoret i afgørelser

om PT Portugals kommercielle politik (herefter »tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen«). Underafsnit 4.2 beskriver de situationer, som involverer Altice i PT Portugals daglige drift. Kommissionen konstaterede i denne forbindelse dels, at Altice faktisk havde udøvet en afgørende indflydelse på PT Portugals drift i syv tilfælde, dels at der var blevet udvekslet følsomme oplysninger mellem sidstnævnte og Altice, hvilket bidrog til at godtgøre, at Altice udøvede en afgørende indflydelse på PT Portugal. I underafsnit 4.3 anføres Kommissionens konklusioner vedrørende grundene til, at aktiekøbsaftalens vilkår som beskrevet i underafsnit 4.1 og parternes adfærd som beskrevet i underafsnit 4.2 udgør en gennemførelse af aktiekøbsaftalen, inden Kommissionen havde erklæret fusionen forenelig med det indre marked.

- 28 Den omtvistede afgørelses afsnit 5 angiver de grunde, der førte Kommissionen til at konkludere, at Altice havde gennemført transaktionen inden anmeldelsen af fusionen i strid med artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen, visse af de syv tilfælde af faktisk udøvelse af en afgørende indflydelse og visse udvekslinger af oplysninger fandt sted før denne meddelelse.
- 29 På baggrund af samtlige disse betragtninger fastslog Kommissionen i den omtvistede afgørelses artikel 1 og 2, at Altice i strid med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 havde gennemført en fusion, i hvert fald uagtsomt, inden fusionen var blevet godkendt, og inden den var blevet anmeldt, hvilket var i strid med denne forordnings artikel 4, stk. 1.
- 30 I henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 pålagde Kommissionen i henholdsvis denne afgørelses artikel 3 og 4 Altice to bøder på hver 62 250 000 EUR for de to konstaterede overtrædelser.

Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom

- 31 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juli 2018 anlagde Altice sag med påstand principalt om annullation af den omtvistede afgørelse og subsidiært om annullation eller nedsættelse af de bøder, som virksomheden var blevet pålagt ved denne afgørelse.
- 32 Ved afgørelse af 6. december 2018 tillod formanden for Rettens Syvende Afdeling Rådet for Den Europæiske Union at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i overensstemmelse med dettes anmodning.
- 33 Altice fremsatte til støtte for sin påstand om annullation af den omtvistede afgørelse en ulovlighedsindsigelse og fire anbringender, som Retten undersøgte i tre faser. Indledningsvis forkastede Retten i den appellerede doms præmis 54-67 ulovlighedsindsigelsen vedrørende artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning nr. 139/2004. Dernæst forkastede Retten i den appellerede doms præmis 68-259 Altices tre første anbringender vedrørende en overtrædelse af denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1. Endelig forkastede Retten i samme doms præmis 260-277 det fjerde anbringende og navnlig argumenterne om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af »princippet om forbud mod dobbeltstraf, som er støttet på de generelle principper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer«. Følgelig forkastede Retten i samme præmis 277 i den appellerede dom påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse.

34 Til støtte for sin påstand vedrørende bødernes størrelse fremsatte Altice et femte anbringende, der var opdelt i fem led, om bødernes ulovlighed og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Retten forkastede de fire første led, og navnlig det tredje led, ifølge hvilket bøderne var ulovlige på grund af en utilstrækkelig begrundelse for fastsættelsen af deres størrelse. Inden for rammerne af det femte led fandt Retten under udøvelse af sin fulde prøvelsesret, at den bøde, som Altice var blevet pålagt for overtrædelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, skulle nedsættes med 10%, og at bøden skulle fastsættes til 56 025 000 EUR. Retten bemærkede således, at Altice på eget initiativ havde underrettet Kommissionen om fusionen længe før undertegnelsen af aktiekøbsaftalen og sendt en anmodning om udpegelse af en gruppe med ansvar for behandlingen af virksomhedens sag.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

35 Ved sin appel har Altice nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Den omtvistede afgørelses artikel 1-4 annulleres.
- Subsidiært nedsættes de bøder, der er pålagt ved den omtvistede afgørelses artikel 3 og 4, som ændret af Retten.
- Mere subsidiært hjemvises sagen til fornyet behandling ved Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale Altices sagsomkostninger, både i appelsagen og i sagen for Retten.

36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Altice tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

37 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Det første appelanbringende forkastes.
- Altice tilpligtes at bære sine egne omkostninger i appelsagen.

Om appellen

38 Til støtte for appellen har Altice anført seks appelanbringender.

Det første appelanbringende

39 Med det første appelanbringende har Altice foreholdt Retten, at den begik retlige fejl ved undersøgelsen af ulovlighedsindsigelsen mod artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, litra b), i forordning nr. 139/2004. Dette anbringende er opdelt i tre led.

Første anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 40 Med det første anbringendes første led har Altice gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 54-58, 60-64, 66, 264, 265 og 271 begik en retlig fejl ved at fastslå, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger »selvstændige målsætninger« og pålægger to forskellige forpligtelser, nemlig en anmeldelsespligt og en udsættelsespligt, som kan gøres til genstand for specifikke sanktioner.
- 41 Altice har for det første fremhævet, at anmeldelsespligten efter vedtagelsen af forordning nr. 139/2004 hverken kan adskilles fra udsættelsespligten eller selvstændigt overtrædes eller gøres til genstand for en specifik sanktion. Mens overtrædelsen af denne forordnings artikel 4, stk. 1, indtræder, når en fusion gennemføres, inden den er blevet anmeldt, henhører denne gennemførelse nemlig netop under den nævnte forordnings artikel 7, stk. 1.
- 42 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 56, 60-62 og 271, forfølger disse bestemmelser derfor ikke »selvstændige målsætninger«, men en enkelt målsætning og således én og samme retlige interesse. Dette formål tilsigter at sikre effektiviteten af den forudgående kontrol med fusioner af fællesskabsdimension. Med henblik herpå forbyder de nævnte bestemmelser begge to gennemførelsen af en fusion, inden den er blevet anmeldt. Retten undlod i den appellerede doms præmis 60 at tage hensyn til den omstændighed, at artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 ikke alene forbyder gennemførelsen af en fusion, inden den er blevet godkendt af Kommissionen, men også dens gennemførelse, inden den er blevet anmeldt til Kommissionen.
- 43 De sondringer, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 54, 55, 57 og 58, er i denne forbindelse uden betydning, eftersom de ikke henviser til Altices standpunkt, hvorefter disse to bestemmelser finder anvendelse på den samme adfærd og forfølger den samme målsætning, for så vidt som de forbyder gennemførelsen af fusionen inden dens anmeldelse. Overtrædelsernes varighed er udelukkende relevant for vurderingen af, om bøderne er forholdsmæssige.
- 44 Det var desuden med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 56, 66 og 264 med henblik på at begrunde den omstændighed, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger »selvstændige målsætninger«, henviste til det system med kun »én kontrolinstans«, der er omtalt i ottende betragtning til denne forordning. Denne betragtning begrænser sig til at definere Kommissionens kompetence til at kontrollere fusioner af fællesskabsdimension.
- 45 Altice er for det andet af den opfattelse, at den ordning, der er fastsat i forordning nr. 139/2004, bare er et levn fra fortiden. Virksomheden har anført, at forordning nr. 4064/89 indeholdt to særskilte og selvstændige forpligtelser, nemlig en proceduremæssig forpligtelse til at anmelde en fusion inden for en frist på en uge efter aftalens indgåelse og en materiel udsættelsesforpligtelse. Tilsidesættelsen af hver af disse forpligtelser udløste bøder på forskelligt niveau.
- 46 Med vedtagelsen af forordning nr. 139/2004 fjernede EU-lovgiver imidlertid i forordningens artikel 4, stk. 1, den fastsatte frist for anmeldelse af en fusion og bestemte, at der skulle ske anmeldelse forud for gennemførelsen af en fusion. Samtidig forhøjede EU-lovgiver den bøde, der kunne pålægges i henhold til denne forordnings artikel 14, stk. 2, litra a), i tilfælde af tilsidesættelse

af anmeldelsespligten. Herved omdannede EU-lovgiver denne forpligtelse til en materiel forpligtelse til ikke at gennemføre fusionen, før den er blevet anmeldt. Den retlige ramme, der følger af lovgivers undladelse af at ophæve eller tilpasse disse bestemmelser, er en »anormalitet«.

- 47 Alice har for det tredje som led i en systemisk fortolkning tilføjet, at artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 fastsætter en undtagelse fra forordningens artikel 7, stk. 1, og at der ikke findes en tilsvarende bestemmelse om fravigelse af forordningens artikel 4, stk. 1. Dette skyldes, at denne undtagelse ligeledes indebærer en undtagelse fra anmeldelsespligten i sidstnævnte bestemmelse. Desuden fastsætter den nævnte forordnings artikel 14, stk. 2, litra a), udtrykkeligt, at der ikke kan pålægges en bøde for overtrædelse af samme forordnings artikel 4, stk. 1, når der indrømmes en undtagelse i henhold til forordningens artikel 7, stk. 3.
- 48 Kommissionen og Rådet er af den opfattelse, at dette led skal forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 49 Med det første anbringendes første led har Altice i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger selvstændige målsætninger, selv om de ifølge Altice beskytter én og samme retlige interesse og er overflødige.
- 50 Det skal bemærkes, at der er en forbindelse mellem artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, som fastsætter en forpligtelse til at anmelde en fusion, inden den gennemføres, og forordningens artikel 7, stk. 1, som fastsætter en forpligtelse til ikke at gennemføre denne fusion, før den er blevet anmeldt og godkendt. En tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, medfører nemlig automatisk en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 7, stk. 1, således at det ikke er muligt at forestille sig en tilsidesættelse af den første bestemmelse uafhængigt af en tilsidesættelse af den anden bestemmelse (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 101 og 106).
- 51 I den situation, hvor en virksomhed i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 anmelder en fusion inden dens gennemførelse, er det imidlertid fortsat muligt, at denne virksomhed tilsidesætter denne forordnings artikel 7, stk. 1, såfremt den gennemfører denne fusion, inden Kommissionen erklærer den forenelig med det indre marked (jf. dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 102).
- 52 Det følger heraf, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger selvstændige målsætninger inden for rammerne af det system med kun »én kontrolinstans«, der er omtalt i ottende betragtning til denne forordning (dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 103).
- 53 Den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, fastsætter nemlig på den ene side en positiv forpligtelse, dvs. en pligt til at anmelde fusionen, inden den gennemføres, og på den anden side fastsætter samme forordnings artikel 7, stk. 1, en negativ forpligtelse, dvs. til ikke at gennemføre denne fusion, før den er blevet anmeldt og godkendt. Mens en tilsidesættelse af den første af disse bestemmelser udgør en øjebliksovertrædelse, udgør en overtrædelse af den anden en vedvarende overtrædelse (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 104 og 115).

- 54 Desuden fastsætter artikel 14, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 139/2004 særskilte bøder for overtrædelse af hver af disse forpligtelser i den situation, hvor disse tilsidesættelser er begået samtidigt derved, at en fusion er blevet gennemført, inden den er blevet anmeldt til Kommissionen (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 105 og 106). Denne mulighed er således begrundet i henhold til formålet med forordning nr. 139/2004, der, som det fremgår af 34. betragtning hertil, er at sikre en effektiv kontrol med fusioner med fællesskabsdimension ved at forpligte virksomhederne til at indgive forudgående anmeldelse af deres fusioner og ved at bestemme, at gennemførelsen af disse fusioner skal stilles i bero, indtil der er vedtaget en endelig afgørelse (jf. i denne retning dom af 31.5.2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 42, og af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 108 og 109).
- 55 Henset til dette formål har Domstolen allerede afvist en fortolkning, hvorefter Kommissionen i tilfælde af, at en fusion gennemføres, inden den er blevet anmeldt, kun ville kunne pålægge sanktion for en overtrædelse af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Domstolen har nemlig fastslået, at en sådan fortolkning, ved at fratage Kommissionen muligheden for gennem de bøder, som den pålægger, at anlægge en sondring mellem den situation, hvor en virksomhed overholder anmeldelsespligten, men tilsidesætter udsættelsespligten, og den situation, hvor denne virksomhed tilsidesætter begge disse pligter, ikke ville give mulighed for at opfylde det nævnte formål, eftersom en tilsidesættelse af anmeldelsespligten aldrig vil kunne føre til en specifik sanktion (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 107-109).
- 56 I lyset af disse bemærkninger skal det for det første fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 54-58 og 63 netop henviste til den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 50-54. Retten udledte heraf med rette, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 trods en vis overlapning, som den i øvrigt tog behørigt hensyn til, forfølger selvstændige formål, fastsætter særskilte forpligtelser og giver anledning til overtrædelser af forskellig art.
- 57 Selv om disse to målsætninger indgår i formålet med forordning nr. 139/2004, der, således som det i det væsentlige er anført i denne doms præmis 54, består i at sikre effektiviteten af den forudgående kontrol med fusioner, forholder det sig ikke desto mindre således, at de udgør særskilte variationer heraf.
- 58 Det var derfor ligeledes med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 59 og 62 forkastede Altices argumenter om, at artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning nr. 139/2004 var ulovlige, med den begrundelse, at denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, ifølge Altice var overflødige og forfulgte den samme retlige interesse.
- 59 Det fremgår endvidere af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 50-53, at konklusionen om, at disse bestemmelser forfølger selvstændige formål, i modsætning til Altices argumenter er udledt af disse to bestemmelses respektive normative indhold og formål samt af den generelle opbygning af forordning nr. 139/2004 og ikke af ottende betragtning hertil.
- 60 For det andet kan der ikke drages nogen anden konklusion af en sammenligning af bestemmelserne i forordning nr. 4064/89 med bestemmelserne i forordning nr. 139/2004. Det er nemlig kun sidstnævnte forordning, der finder anvendelse *ratione temporis* på den foreliggende sag.

- 61 For det tredje kan argumentet vedrørende denne bestemmelse – uden at det er nødvendigt at afgøre, om artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 139/2004, som Altice har gjort gældende, ud over indrømmelsen af en undtagelse fra udsættelsespligten giver mulighed for at indrømme en undtagelse fra anmeldelsespligten – ikke tiltrædes. Dette argument afspejler nemlig blot de forbindelser, der findes mellem disse to forpligtelser, og som der tages behørigt hensyn til i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 50 og 55.
- 62 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringendes første led må forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 63 Med det første anbringendes andet led har Altice foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at den kumulative pålæggelse af to bøder i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 ikke tilsidesætter proportionalitetsprincippet.
- 64 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 65 og 273, er muligheden for kumulativt at pålægge to bøder for den samme adfærd begået af den samme person i strid med to forpligtelser, der beskytter det samme formål, ifølge Altice i sig selv åbenbart i strid med proportionalitetsprincippet, eftersom en sådan kumulation af sanktioner er unødvendig og uforholdsmæssig.
- 65 Formålet om effektiviteten af den forudgående kontrol med fusioner opnås fuldt ud ved en mindre indgribende foranstaltning, der består i på grundlag af artikel 14, stk. 2, litra b), i forordning nr. 139/2004 at pålægge en enkelt bøde, der både udgør en sanktion for tilsidesættelse af anmeldelsespligten og tilsidesættelse af udsættelsespligten, der begge er anført i forordningens artikel 7, stk. 1. Under hensyn til overtrædelsens art, grovhed og varighed ville Kommissionen kunne variere den bøde, der blev pålagt for en overtrædelse af denne bestemmelse, alt efter om en virksomhed har tilsidesat begge disse forpligtelser, eller kun den anden.
- 66 Kommissionen og Rådet er af den opfattelse, at dette led skal forkastes som ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 67 I den appellerede doms præmis 65, som Altice har anfægtet med det første anbringendes andet led, fastslog Retten, at samme myndigheds pålæggelse af to sanktioner for den samme adfærd i én og samme afgørelse ikke som sådan kan anses for at være i strid med proportionalitetsprincippet. Retten gentog denne betragtning i dommens præmis 273, som Altice ligeledes har anfægtet.
- 68 Det skal for det første bemærkes, at dette led er baseret på den forudsætning, at de forpligtelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, tilsigter at beskytte den samme målsætning. Denne forudsætning er imidlertid blevet afkræftet i forbindelse med undersøgelsen af dette anbringendes første led. Det af Altice hævdede må derfor forkastes.
- 69 For det andet bemærkes, at proportionalitetsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, kræver, at EU-institutionernes retsakter skal være egnede til at nå de legitime mål, der forfølges med den omhandlede lovgivning, og ikke må gå ud over, hvad der er

nødvendigt for at nå disse mål. Såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning vælges, og de forvoldte ulemper må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. i denne retning dom af 16.2.2022, Ungarn mod Parlamentet og Rådet, C-156/21, EU:C:2022:97, præmis 340 og den deri nævnte retspraksis).

- 70 I det foreliggende tilfælde giver artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 i henholdsvis litra a) og b) Kommissionen beføjelse til ved afgørelse at pålægge bøder for virksomheders overtrædelse af denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, idet det præciseres, at der for hver af disse bøder er fastsat et loft på 10% af disse virksomheders samlede omsætning. I henhold til forordningens artikel 14, stk. 3, skal der ved fastsættelsen af de enkelte bøder tages hensyn til både overtrædelsens art, grovhed og varighed.
- 71 Som det fremgår af denne doms præmis 54 og 55, er denne mulighed for inden for rammerne af én og samme afgørelse at pålægge to bøder for, at der ved én og samme adfærd sker tilsidesættelse af to selvstændige forpligtelser, både egnet til at sikre en effektiv kontrol med fusioner, der har fællesskabsdimension, og nødvendig med henblik herpå. Endvidere skal Kommissionen, når den fastsætter størrelsen af de enkelte bøder inden for loftet på 10% af de pågældende virksomheders samlede omsætning under hensyn til de enkelte overtrædelsers art, grovhed og varighed, påse, at proportionalitetsprincippet overholdes ved gennemførelsen af bestemmelserne i forordning nr. 139/2004.
- 72 Under disse omstændigheder begik Retten ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 65 og 273 fastslog, at den samme myndigheds pålæggelse af to sanktioner for den samme adfærd i én og samme afgørelse ikke som sådan kan anses for at være i strid med proportionalitetsprincippet. Det tilkommer dog denne myndighed at sikre sig, at bøderne, når de betragtes samlet, står i et rimeligt forhold til overtrædelsens art (jf. analogt dom af 3.4.2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, præmis 38).
- 73 Det følger heraf, at det første anbringendes andet led må forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes tredje led

– Parternes argumentation

- 74 Med det første anbringendes tredje led har Altice gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den kumulative pålæggelse af to bøder i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 ikke er i strid med princippet om forbuddet mod dobbeltstraf, der er rodfæstet i de almindelige retsgrundsætninger, som er fælles for medlemsstaternes retssystemer, der regulerer sammenfald af regler.
- 75 For det første undlod Retten fejlagtigt at undersøge den argumentation, som Altice udledte af dette almindelige EU-retlige princip i forbindelse med ulovlighedsindsigelsen.
- 76 For det andet begik Retten en retlig fejl i den appellerede doms præmis 274. I modsætning til, hvad Retten anførte heri, forkastede Domstolen nemlig ikke i præmis 117 og 118 i dom af 4. marts 2020, Marine Harvest mod Kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149), en argumentation vedrørende

dette princip, eftersom den, idet der ikke var blevet fremsat en ulovlighedsindsigelse for den, ikke tog stilling til, om artikel 4, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning nr. 139/2004 var forenelig med princippet om forbuddet mod dobbeltstraf.

- 77 Det er i øvrigt uden betydning, om lovgiver har eller ikke har kvalificeret en overtrædelse som mere alvorlig end en anden eller en bestemmelse som primært anvendelig. Principperne om sammenstød af overtrædelser, der er fastsat for at udfylde en sådan manglende kvalificering fra lovgivers side, er til hinder for, at den samme lovovertræder pålægges to bøder for den samme adfærd og med henblik på at beskytte den samme retlige interesse.
- 78 I denne forbindelse undlod Retten i øvrigt at tage hensyn til de seks juridiske responsa, som Altice havde fremlagt.
- 79 For det tredje absorberer tilsidesættelsen af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 i den foreliggende sag tilsidesættelsen af forordningens artikel 4, stk. 1, i overensstemmelse med »princippet om sammenfald af regler« og »absorptionsprincippet«. Den førstnævnte bestemmelse er nemlig bredere og omfatter den forpligtelse, der pålægges ved den anden, fuldstændigt. For at undgå at pålægge en uforholdsmæssigt stor bøde er det således udelukkende denne forordnings artikel 7, stk. 1, der bør anvendes. I så fald ville den femårige forældelsesfrist finde anvendelse.
- 80 Kommissionen og Rådet har bestridt Altices argumenter og er af den opfattelse, at dette led er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 81 For så vidt som Altice for det første har kritiseret Retten for ikke inden for rammerne af den ulovlighedsindsigelse, som selskabet havde rejst, at have taget stilling til virksomhedens argumenter vedrørende »de almindelige retsgrundsætninger, som er fælles for medlemsstaternes retssystemer, der regulerer sammenfald af regler«, skal det bemærkes, at Retten forkastede disse argumenter i den appellerede doms præmis 60-62, idet den forklarede, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger selvstændige målsætninger.
- 82 Det fremgår imidlertid af stævningen i første instans, at denne del af den af Altice rejste ulovlighedsindsigelse var uløseligt forbundet med det af selskabet anførte om, at disse bestemmelser beskytter én og samme retlige interesse.
- 83 Det kan derfor ikke foreholdes Retten, at den ikke udtrykkeligt og detaljeret tog stilling til alle de argumenter, som Altice havde fremført i den nævnte del.
- 84 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 274, at Domstolen allerede i præmis 117 og 118 i dom af 4. marts 2020, Marine Harvest mod Kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149), havde forkastet et argument, som svarede til det, som Altice havde udledt af »princippet om forbud mod dobbeltstraf, som er støttet på de generelle principper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer«.
- 85 Denne betragtning er imidlertid ikke behæftet med nogen retlig fejl.

- 86 I denne sidstnævnte dom fastslog Domstolen nemlig navnlig i præmis 117 og 118, at selv hvis det antages, at et sådant princip er relevant, kan dette princip, idet forordning nr. 139/2004 ikke indeholder en »primært anvendelig« bestemmelse og, henset til de selvstændige målsætninger, der forfølges med denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, ikke være til hinder for, at der pålægges to bøder som følge af tilsidesættelsen af disse bestemmelser ved én og samme adfærd. Retten kunne således uden at begå en retlig fejl basere sin bedømmelse af Altices argumenter på den nævnte dom, selv om Domstolen ikke i den sag, der førte til sidstnævnte dom, var blevet forelagt en ulovlighedsindsigelse.
- 87 Under disse omstændigheder var det heller ikke nødvendigt, at Retten udtrykkeligt tog hensyn til de forskellige udtalelser og responsa, som Altice havde fremlagt.
- 88 For det tredje skal Altices argumentation, således som den er sammenfattet i denne doms præmis 79, forkastes, eftersom den er støttet på den forudsætning, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger én og samme målsætning og er overflødige. Denne forudsætning er nemlig blevet afkræftet i forbindelse med vurderingen af dette anbringendes første led.
- 89 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første anbringendes tredje led og dermed dette anbringende i sin helhed skal forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumentation

- 90 Med sit andet appelanbringende har Altice anfægtet den appellerede doms præmis 260-278 og 328.
- 91 Altice har i første række gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og tilsidesatte proportionalitetsprincippet ved at konkludere, at dette princip ikke »som sådan« finder anvendelse på påleggelsen af to bøder for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, og ved at undlade at sikre sig, at de to pålagte bøder stod i et rimeligt forhold til de begåede overtrædelser.
- 92 For det første har Altice henvist til det første appelanbringende, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 264, 265 og 270 henviste til de selvstændige målsætninger med disse bestemmelser i forordning nr. 139/2004.
- 93 Hvad for det andet angår proportionalitetsprincippet har Altice anført, at selv om princippet ne bis in idem ikke er til hinder for, at en konkurrencemyndighed pålægger en virksomhed to bøder i en enkelt afgørelse for de samme faktiske omstændigheder, skal denne myndighed ikke desto mindre sikre sig, at bøderne samlet set står i et rimeligt forhold til overtrædelsens art. Retten undlod imidlertid at foretage denne undersøgelse. Da Retten nedsatte den bøde, der var pålagt for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, gjorde den i øvrigt ikke dette for at sikre, at de to pålagte bøder var forholdsmæssige.
- 94 Ifølge Altice er påleggelsen af endnu en bøde for den samme adfærd med henblik på at beskytte den samme retlige interesse pr. definition unødvendig og uforholdsmæssig.

- 95 Altice er i anden række af den opfattelse, at Retten ligeledes tilsidesatte det forbud mod dobbeltstraf, der er rodfæstet i de generelle principper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer på området for sammenfald af regler, ved at nægte at anerkende, at pålæggelsen af to bøder er i strid med dette forbud, som udgør et almindeligt EU-retligt princip.
- 96 Altice har i denne forbindelse henvist til den argumentation, som virksomheden har fremført i forbindelse med det første appelanbringende. Altice har tilføjet, at hvis det antages, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 forfølger forskellige retlige interesser, vil der være tale om en idealkonkurrence. Princippet om fradrag i straf, der finder anvendelse af de grunde, der er anført i forbindelse med det første anbringendes tredje led, skal således finde anvendelse, og der skal følgelig tages hensyn til størrelsen af den første pålagte sanktion med henblik på at fastsætte størrelsen af den anden. Retten begik således en retlig fejl i den appellerede doms præmis 328, idet den på grundlag af en urigtig læsning af dom af 26. oktober 2017, Marine Harvest mod Kommissionen (T-704/14, EU:T:2017:753, præmis 344), afviste, at dette princip fandt anvendelse.
- 97 Det er Kommissionens opfattelse, at dette anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 98 Det skal indledningsvis bemærkes, at det andet appelanbringende i vidt omfang er baseret på en henvisning til de argumenter, som Altice allerede har fremført til støtte for det første appelanbringende. For så vidt som disse argumenter er blevet forkastet i forbindelse med undersøgelsen af sidstnævnte, kan det andet anbringende ikke tiltrædes.
- 99 For det første er udsagnet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i øvrigt utilstrækkeligt underbygget, således at den skal afvises.
- 100 For det andet har Altice gjort gældende, at princippet om fradrag i straf af de grunde, der er anført i forbindelse med det første anbringendes tredje led, finder anvendelse i tilfælde af et »sammenstød af overtrædelser«. Der er tale om et tilfælde, hvor artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 beskytter forskellige retlige interesser. Det skal imidlertid bemærkes, at mens det tredje led er baseret på den forudsætning, at disse bestemmelser beskytter den samme retlige interesse, og at den foreliggende sag svarer til et tilfælde af sammenfaldende regler, har Altice ikke forklaret, hvorledes disse begrundelser under disse omstændigheder kan overføres.
- 101 Hvad angår Altices henvisning i denne sammenhæng til præmis 344 i dom af 26. oktober 2017, Marine Harvest mod Kommissionen (T-704/14, EU:T:2017:753), der er nævnt i den appellerede doms præmis 328, hviler virksomhedens argumentation på en urigtig læsning af denne præmis 344. Retten har nemlig i denne sidstnævnte præmis klart afvist, at princippet om fradrag i straf finder anvendelse på en situation, hvor flere sanktioner pålægges i én og samme afgørelse, selv om disse sanktioner pålægges for de samme forhold. Denne argumentation er derfor ugrundet.
- 102 Det følger heraf, at det andet appelanbringende skal forkastes, idet det delvis skal afvises, delvis er ugrundet.

Om det tredje til det femte anbringende

- 103 Med det tredje til det femte appelanbringende har Altice anfægtet Rettens vurderinger af Kommissionens konstatering, ifølge hvilken Altice havde gennemført fusionen som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, inden denne var blevet anmeldt til og godkendt af denne institution.
- 104 Kommissionen har heroverfor anført, at disse tre anbringender er uvirksomme og under alle omstændigheder ugrundede.

Spørgsmålet, om det tredje til det femte anbringende er virksomme

– Parternes argumentation

- 105 Kommissionen har anført, at konstateringen i den omtvistede afgørelse af, at Altice havde gennemført fusionen som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, inden den var blevet anmeldt til denne institution og dennes godkendelse heraf, var baseret på tre forhold. Det drejede sig for det første om tilstedeværelsen af tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen, for det andet om Altices faktiske indgriben i PT Portugals drift og for det tredje om udvekslingen af oplysninger, som bidrog til at godtgøre, at Altice udøvede en afgørende indflydelse på PT Portugal.
- 106 Med det tredje til det femte anbringende har Altice imidlertid udelukkende anfægtet Rettens bedømmelse af det første og det tredje af disse forhold. Hvad angår det andet forhold har Altice blot hævdet, at de konklusioner, som Kommissionen drog i den omtvistede afgørelses afsnit 4.2.1, forudsatte, at Altice havde en vetoret over PT Portugals omhandlede strategiske beslutninger, hvilken vetoret ifølge Altice ikke forelå. Ifølge Kommissionen er dette sidstnævnte argument ugrundet, eftersom hverken denne afgørelse eller den appellerede dom baserer konklusionen om Altices faktiske udøvelse af en afgørende indflydelse på aspekter af PT Portugals forretningsstrategi på, at aktiekøbsaftalen tildelte Altice en sådan vetoret. Altice har således ikke reelt anfægtet Rettens konklusioner om realiteten vedrørende den adfærd, der er beskrevet i dette afsnit 4.2.1, og som blev undersøgt i den appellerede doms præmis 170-218.
- 107 Eftersom disse konklusioner i sig selv kan begrunde konstateringen af, at Altice havde gennemført fusionen, er det tredje til det femte anbringende derfor uvirksomme.
- 108 Altice har i replikken bestridt alle disse argumenter.

– Domstolens bemærkninger

- 109 Som Kommissionen med rette har anført, og som det fremgår af denne doms præmis 27 og 28, støttede Kommissionen sig i den omtvistede afgørelse på tre forhold med henblik på at fastslå, at Altice havde gennemført fusionen som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, inden den var blevet anmeldt til og godkendt af denne institution. For det første gav tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen Altice mulighed for at udøve en afgørende indflydelse på PT Portugals drift. For det andet illustrerer syv tilfælde Altices faktiske indgriben i PT Portugals drift. For det tredje bidrog udvekslinger af oplysninger til at godtgøre, at Altice udøvede en afgørende indflydelse på PT Portugal.

- 110 Retten undersøgte rigtigheden af disse vurderinger inden for rammerne af de tre første anbringender, som Altice fremsatte vedrørende, hvorvidt der forelå en overtrædelse i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Det var i denne forbindelse, at Retten bl.a. tog stilling til begrebet »gennemførelse« af en fusion som omhandlet i disse bestemmelser (den appellerede doms præmis 76-89), om tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen (denne doms præmis 94-105, 108-133 og 136-155), om de syv angivelige tilfælde af faktisk udøvelse af en afgørende indflydelse på PT Portugal (nævnte doms præmis 173-218) og om udvekslingen af oplysninger (samme doms præmis 221-242).
- 111 Med det tredje til det femte appelanbringende har Altice i det væsentlige anfægtet Rettens vurderinger vedrørende begrebet »gennemførelse« af en fusion som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen og udvekslingen af oplysninger.
- 112 Det er således korrekt, således som Kommissionen har gjort gældende, at Altice ikke til støtte for sin appel har fremsat et anbringende, der specifikt har til formål at anfægte Rettens vurderinger vedrørende de syv angivelige tilfælde af faktisk udøvelse af en afgørende indflydelse.
- 113 Det forholder sig ikke desto mindre således, at Altice med det tredje anbringendes tredje led har rejst tvivl om relevansen af det kriterium, som Retten anvendte med henblik på vurderingen af ikke blot tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen, der er omhandlet i det tredje appelanbringende, men også de syv tilfælde af faktisk udøvelse af en afgørende indflydelse på PT Portugal. Retten henviste således til dette kriterium i sidstnævnte sammenhæng bl.a. i den appellerede doms præmis 190 og 201.
- 114 Som det fremgår af appelskriftets punkt 91, tilsigter det fjerde appelanbringende vedrørende Rettens fortolkning af begrebet »vetoret« i sidste ende bl.a. at anfægte den forudsætning, som Retten lagde til grund for at efterprøve Kommissionens vurderinger vedrørende de syv angivelige tilfælde af faktisk udøvelse af en afgørende indflydelse.
- 115 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, kan det tredje til det femte anbringende derfor ikke forkastes som uvirksomme.
- 116 Der skal derfor foretages en vurdering af, om de er velbegrundede.

Det tredje anbringende

– Parternes argumentation

- 117 Med det tredje anbringende har Altice i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved at konkludere, at tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen udgjorde en »gennemførelse« af fusionen som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Dette anbringende er opdelt i tre led.
- 118 Med det nævnte anbringendes første led har Altice anfægtet den appellerede doms præmis 69-89, 96, 132 og 144, hvori Retten konkluderede, at den blotte undertegnelse af aktiekøbsaftalen havde givet virksomheden »mulighed for at udøve en afgørende indflydelse« på PT Portugal, og at denne undertegnelse svarede til gennemførelsen af fusionen. Herved

sammenblandede Retten begrebet »fusion« i artikel 3 i forordning nr. 139/2004 med begrebet »gennemførelse« i denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og tillagde det sidstnævnte begreb for stor rækkevidde.

- 119 For det første svarer en »mulighed for at udøve en afgørende indflydelse« til definitionen af »kontrol« som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 og dermed til begrebet »fusion« som omhandlet i denne forordnings artikel 3. »Fusion« kan imidlertid rummes inden for definitionen af »gennemførelsen« af en fusion, eftersom denne artikel 3 ikke nævner »gennemførelse«. Gennemførelse indebærer således nødvendigvis mere end muligheden for at udøve en afgørende indflydelse.
- 120 På samme måde indebærer ordlyden af den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, en forskel mellem en aftale, der giver anledning til en »fusion«, der skal anmeldes, og dennes efterfølgende »gennemførelse«. I det foreliggende tilfælde udgjorde undertegnelsen af aktiekøbsaftalen allerede en »fusion«, der skulle anmeldes, men endnu ikke en »gennemført« fusion. Gennemførelsen fandt sted på tidspunktet for overdragelsen af alle aktierne i PT Portugal til Altice.
- 121 På et teleologisk plan ville ingen af de former for praksis, som Retten undersøgte i den appellerede dom – henset til omstændighederne i den foreliggende sag – have skadet kontrollen med fusioner, nemlig den forudgående anmeldelse af fusionen, forslaget til korrigerende foranstaltninger og afhændelsen af aktierne først efter godkendelsen.
- 122 For det andet har Altice kritiseret Retten for at have anlagt en for bred fortolkning af begrebet »gennemførelse« ved heri at inkludere den blotte undertegnelse af tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen. Ifølge Altice kan fusionen ikke anses for at være gennemført på grund af disse tiltag og de situationer, som Retten undersøgte, eftersom Kommissionen ikke, i henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 139/2004, kunne kræve, at fusionen skulle ophæves, eller at alle de erhvervede andele eller aktiver skulle afhændes, således at den situation, der bestod forud for undertegnelsen af aktiekøbsaftalen, blev genoprettet. Andelene og aktiverne i PT Portugal forblev nemlig under Ois enekontrol indtil afslutningen af transaktionen, efter at Kommissionen havde godkendt den. Retten begik således en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 69-88 at forkaste Altices argumenter i denne henseende.
- 123 I øvrigt gengav Retten i den appellerede doms præmis 87 et argument, som Altice havde fremsat i punkt 47 i stævningen i første instans, urigtigt ved i det væsentlige at sammenblende det af Retten anvendte begreb »fusion« med det af Altice anvendte begreb »gennemførelse«. Følgelig kan denne doms præmis 88 ikke effektivt tilbagevise Altices anbringende.
- 124 Med det tredje anbringendes andet led har Altice foreholdt Retten, at den begik retlige fejl ved fortolkningen og anvendelsen i den appellerede doms præmis 95-97 og 113 ff. af begreberne »delvis gennemførelse« og bidrag til en »ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag« i lyset af dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 125 Retten udledte af denne doms præmis 46, at artikel 7 i forordning nr. 139/2004 finder anvendelse på en »delvis gennemførelse« af en fusion, når parterne »gennemfører transaktioner, der bidrager til varigt at ændre kontrollen med målvirksomheden«. Altice er imidlertid af den opfattelse, at de transaktioner, der ikke er nødvendige for at opnå en ændring i kontrolforholdene, henset til

nævnte doms præmis 49 og den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion, ikke er omfattet af denne artikel, eftersom de ikke har nogen direkte funktionel forbindelse med gennemførelsen af fusionen.

- 126 Desuden følger det af samme doms præmis 43-45 og 52, at artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 kun finder anvendelse på transaktioner, der har bidraget til varigt at ændre kontrollen. I denne sammenhæng begik Retten i den appellerede doms præmis 95 en retlig fejl ved at fastslå, at kravet om en ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag ikke vedrørte varigheden af de tiltag, der gik forud for afslutningen af erhvervelsen.
- 127 Retten begik således en retlig fejl, da den konkluderede, at disse tiltag i sig selv bidrog til en ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag, selv om de ikke var nødvendige for at opnå denne ændring ved overdragelsen af aktierne i PT Portugal, ikke bidrog til denne ændring og var kortvarige.
- 128 Med det tredje anbringendes tredje led har Altice foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 102-105, 117, 120, 121, 130 og 131 at fastslå, at for at tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen kunne anses for at være accessoriske begrænsninger, der ikke er omfattet af forbuddet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, skulle de nødvendigvis sikre målvirksomhedens værdi.
- 129 Altice har gjort gældende, at Domstolen i dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), fastslog, at forbuddet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 ikke finder anvendelse på en transaktion, der ligger forud for afslutningen af fusionen, og som er accessorisk eller forberedende i forhold til fusionen. Domstolen henviste i denne sammenhæng på ingen måde til et kriterium, der er knyttet til en sikring af målvirksomhedens værdi, og som heller ikke fremgår af denne forordning eller af Kommissionens meddelelse om konkurrencebegrænsninger, der er direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af fusioner (EUT 2005, C 56, s. 24).
- 130 Desuden er det på verdensplan godtgjort, at tiltag forud for afslutningen af erhvervelsen i praksis spiller en afgørende rolle i sikringen af målvirksomhedens integritet mellem tidspunktet for undertegnelsen af aftalen og tidspunktet for afslutningen af erhvervelsen. Det er almindeligt at forpligte sælgeren til at rådføre sig med køberen om visse foranstaltninger vedrørende driften af den overdragne virksomhed, når de træffes i løbet af perioden forud for afslutningen af erhvervelsen, for at sikre sig, at køberen ikke kræver erstatning for vedtagelsen af sådanne foranstaltninger.
- 131 Det er Kommissionens opfattelse, at det tredje anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 132 Med det tredje anbringende, hvis tre led skal behandles samlet, har Altice i det væsentlige anfægtet Rettens fortolkning af begrebet »gennemførelse« af en fusion som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 og dets anvendelse på den foreliggende sag for så vidt angår tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen.

- 133 Det skal indledningsvis præciseres, at selv om anbringendet formelt er rettet mod adskillige præmisser i den appellerede dom, giver visse af dem kun en sammenfatning af Altices argumenter. Rettens fortolkning af begrebet »gennemførelse« fremgår i det væsentlige af den appellerede doms præmis 76, 77, 83-85, 87, 95, 96, 102-104, 117, 121, 130, 131 og 144. Domstolens vurdering bør derfor koncentreres om disse af Altice anfægtede præmisser.
- 134 Altice har for det første foreholdt Retten, at den sammenblandede begreberne »fusion« og »gennemførelse« af en fusion og tillagde begrebet »gennemførelse« for stor rækkevidde.
- 135 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 fastsætter en forpligtelse til at anmelde fusioner af fællesskabsdimension til Kommissionen, inden de gennemføres. Denne forordnings artikel 7, stk. 1, begrænser sig til at bestemme, at en fusion ikke må gennemføres, hverken før den er blevet anmeldt, eller før den er blevet erklæret forenelig med fællesmarkedet.
- 136 Ingen af disse bestemmelser definerer, hvad der skal forstås ved »gennemførelse« af en fusion.
- 137 Når dette er sagt, har Domstolen – henset til, for det første, de formål, der forfølges med forordning nr. 139/2004, som bl.a. tilsigter at sikre effektiviteten af den forudgående kontrol med fusioner, for det andet, begrebet »fusion« som omhandlet i denne forordnings artikel 3 og, for det tredje, den nævnte forordnings generelle opbygning – allerede fastslået, at gennemførelsen af en fusion som omhandlet i samme forordnings artikel 7 finder sted, så snart parterne i en fusion gennemfører transaktioner, der bidrager til varigt at ændre kontrollen over målvirksomheden. Kontrol over en virksomhed opnås i denne henseende gennem rettigheder, aftaler eller på andre måder, som giver mulighed for at få afgørende indflydelse på virksomhedens drift (jf. i denne retning dom af 31.5.2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 41-46, 52, 53, 59 og 61).
- 138 Domstolen har således fastslået, at enhver delvis gennemførelse af en fusion er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 7 i forordning nr. 139/2004. Såfremt det var parterne i en fusion forbudt at gennemføre en fusion via en enkelt transaktion, men det var dem tilladt at nå frem til det samme resultat via en række successive enkelttransaktioner, ville det indskrænke den effektive virkning af det forbud, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 139/2004, og dermed være til fare for den forudgående karakter af den i denne forordning fastsatte kontrol samt varetagelsen af denne forordnings formål (dom af 31.5.2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 47).
- 139 Denne fortolkning gælder ligeledes af de samme grunde og henset til forbindelsen mellem artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, som anført i nærværende doms præmis 50, for så vidt angår begrebet »gennemførelse« i denne forordnings artikel 4, stk. 1.
- 140 I den appellerede doms præmis 76, 77, 83 og 84 anvendte Retten netop denne retspraksis efter at have henvist til den væsentligste lære, der kan udledes heraf. I overensstemmelse med den nævnte retspraksis var det således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 77 og 84 i det væsentlige vurderede, at en fusion kan være gennemført, så snart en transaktion giver erhververen mulighed for at udøve en afgørende indflydelse på målvirksomheden, og at den i denne doms præmis 83 fastslog, at enhver delvis gennemførelse af en fusion er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 7 i forordning nr. 139/2004.

- 141 Altices argumentation om, at Retten sammenblandede begreberne »fusion« og »gennemførelse«, idet den tillagde begrebet »gennemførelse« for stor rækkevidde, skal derfor forkastes.
- 142 I denne sammenhæng er det ligeledes med urette, at Altice har henvist til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 139/2004 for heraf at udlede, at gennemførelsen af en fusion er begrænset til de tilfælde, hvor Kommissionen i tilfælde af, at der gives afslag på at godkende transaktionen, kan kræve, at fusionen skal ophæves. Dels bemærkes, som Retten med rette – og uden at gengive Altices skriftlige indlæg urigtigt – konstaterede i den appellerede doms præmis 87, begrænser denne bestemmelse sig nemlig til at definere de beføjelser, som Kommissionen har i tilfælde af, at der konstateres en overtrædelse. Den indeholder derimod ingen definition af begreberne »fusion« og »gennemførelse«. Dels ville den af Altice foreslåede fortolkning begrænse rækkevidden af de forpligtelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, med risiko for at bringe effektiviteten af den forudgående kontrol med fusioner i fare.
- 143 Altice har dernæst kritiseret Rettens betragtninger vedrørende begrebet »delvis gennemførelse« af en fusion.
- 144 Hvad for det første angår begrebet »ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag« præciserede Retten i den appellerede doms præmis 85, 95 og 96, at selv en tidsbegrænset adfærd kan bidrage til en varig ændring af kontrollen, eftersom det er denne ændring og ikke de transaktioner, der kan bidrage hertil, som skal ske på varigt grundlag, for at der foreligger en fusion.
- 145 I modsætning til, hvad Altice har gjort gældende, er denne vurdering ikke behæftet med nogen retlig fejl. Dels fremgår det nemlig utvetydigt af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, som der skal tages hensyn til med henblik på at fastlægge rækkevidden af begrebet »gennemførelse« af en fusion som omhandlet i denne forordnings artikel 4 og 7, at gennemførelsen af en fusion kræver en »ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag«. Dels skal enhver transaktion, der bidrager til på varigt grundlag at ændre kontrollen over målvirksomheden, således som det følger af nærværende doms præmis 137 og 138, anses for at udgøre en i hvert fald delvis gennemførelse af fusionen, der henhører under artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Det er med andre ord ændringen af kontrollen, der skal være varig, og ikke den transaktion, der bidrager til gennemførelsen heraf, således at denne kan have en midlertidig karakter.
- 146 Hvad for det andet angår vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt foranstaltninger, der ikke er nødvendige for ændringen af kontrollen, og foranstaltninger, der er accessoriske, kan bidrage til gennemførelsen af en fusion, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 98 og 99, som ikke er anfægtet inden for rammerne af dette anbringende, i lyset af dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 60), fastslog, at accessoriske og forberedende foranstaltninger ikke som sådan er udelukket fra anvendelsesområdet for artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. I denne forbindelse fastslog Retten i den appellerede doms præmis 99, at Domstolen ikke havde opstillet noget kriterium med henblik på at fastslå den pågældende foranstaltnings sandsynligvis accessorisk og forberedende karakter. I øvrigt tilføjede Retten i denne doms præmis 102 og 103, at den i nærværende doms præmis 129 omhandlede meddelelse fra Kommissionen på ikke-udtømmende vis henviser til et kriterium vedrørende sikringen af målvirksomhedens værdi og derfor ikke udelukker muligheden for, at der tages hensyn til andre kriterier. Retten bemærkede ikke desto mindre i den nævnte doms præmis 104, at Altice ikke havde fremlagt oplysninger med henblik på at godtgøre, at der i den foreliggende sag forelå en risiko for skade på PT Portugals kommercielle integritet, idet den henviste til behandlingen af Altices efterfølgende anbringender.

- 147 Endelig anvendte Retten i den appellerede doms præmis 109-132 – navnlig i dommens præmis 117, 121, 130 og 131 – ved vurderingen af, hvorvidt tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen, således som Kommissionen havde anført i den omtvistede afgørelse, havde bidraget til gennemførelsen af fusionen, det samme kriterium som denne institution i forbindelse med, at den tog stilling til, om disse tiltag udelukkende tilsigtede at sikre målvirksomhedens værdi, eller om de gik ud over, hvad der var nødvendigt med henblik herpå.
- 148 Altices argumenter kan ikke godtgøre, at Retten herved begik retlige fejl.
- 149 For det første er Altices argumentation om, at kun de foranstaltninger, der er nødvendige for en ændring af kontrolforholdene på varigt grundlag, kan være omfattet af begrebet »gennemførelse« som omhandlet i disse bestemmelser, baseret på en urigtig læsning af dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 150 Dels bemærkes, som det fremgår af nærværende doms præmis 138 og 139, at enhver delvis gennemførelse af en fusion i denne henseende henhører under anvendelsesområdet for artikel 4 og 7 i forordning nr. 139/2004 med henblik på at sikre den forudgående karakter af kontrollen med fusioner.
- 151 Dels bemærkes, at Domstolen i den sag, der gav anledning til dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), skulle tage stilling til, om den ene af parterne i en fusions opsigelse af en samarbejdsaftale indgået med en tredjepart i forhold til denne fusion bidrog til gennemførelsen af fusionen.
- 152 Det er i denne sammenhæng, at Domstolen i præmis 48 i dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), bemærkede, at det følger af 20. betragtning til forordning nr. 139/2004, at transaktioner, der er nært knyttet til hinanden, fordi de er sammenkædet ved en betingelse eller har form af en serie værdipapirhandler, som finder sted inden for en rimelig kort periode, bør behandles som »én og samme fusion«. I dommens præmis 49 tilføjede Domstolen imidlertid, at når sådanne transaktioner, skønt gennemført inden for rammerne af en fusion, ikke er nødvendige for at opnå en ændring i kontrollen med en virksomhed, der er berørt af denne fusion, er de ikke omfattet af artikel 7 i forordning nr. 139/2004. Selv om disse transaktioner kan være accessoriske eller forberedende i forhold til fusionen, har de således ikke nogen direkte funktionel forbindelse med gennemførelsen heraf, således, at deres gennemførelse i princippet ikke kan være til skade for fusionskontrollernes effektivitet.
- 153 Det følger heraf, at det var i forbindelse med vurderingen af, om der forelå én og samme fusion, at Domstolen henviste til begrebet »direkte funktionel forbindelse« samt til en transaktions accessoriske eller forberedende karakter. Det kan derimod ikke udledes af dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), at kun en transaktion, der er nødvendig for ændringen af kontrolforholdene på varigt grundlag, kan bidrage til gennemførelsen af en fusion. En sådan fortolkning ville i øvrigt risikere uretmæssigt at begrænse rækkevidden af artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 og dermed bringe den effektive virkning af den forudgående kontrol med fusioner i fare.
- 154 Hvad for det andet angår argumenterne vedrørende de accessoriske begrænsninger skal det dels fastslås, at i modsætning til, hvad Altice synes at gøre gældende, og som det fremgår af den fremstilling af den appellerede doms præmis 102 og 103, der er fremgår af nærværende doms præmis 146, lagde Retten på ingen måde kriteriet om sikring af målvirksomhedens værdi til grund som det eneste kriterium for bedømmelsen af en begrænsnings accessoriske karakter.

- 155 Dels bemærkes, at for så vidt som Altice har påberåbt sig en verdensomspændende praksis, er selskabets argumentation baseret på rene postulater, der ikke er underbyggede. Den kan derfor ikke tages til følge.
- 156 I lyset af ovenstående betragtninger skal det tredje anbringende forkastes i sin helhed som ugrundet.

Det fjerde anbringende

– Parternes argumentation

- 157 Med det fjerde appelanbringende har Altice anfægtet den appellerede doms præmis 91-169 med den begrundelse principalt, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »vetoret«, og subsidiært, at den gengav aktiekøbsaftalen urigtigt ved at fortolke den således, at den tillagde »vetorettigheder«. Dette anbringende falder i to led.
- 158 Med det fjerde anbringendes første led har Altice foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »vetoret« i strid med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 139/2004, sammenholdt med denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, samt med den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion.
- 159 I lyset af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 har Altice fremhævet, at den fremtidige erhverver inden erhvervelsen af kontrollen gennem besiddelsen af aktiemajoriteten i målvirksomheden ved aftale kan erhverve kontrollen i kraft af »vetorettigheder«. Disse vetorettigheder indebærer, således som det fremgår af punkt 18 og 54 i den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion, mulighed for at blokere vedtagelsen af gyldige strategiske forretningsbeslutninger mod en anden parts vilje. Begreberne »vetorettigheder« og »mulighed for at blokere« skal således fortolkes strengt for at sikre, at denne forordning kun finder anvendelse på aftaler, der giver mulighed for at udøve en »afgørende« indflydelse.
- 160 I den appellerede doms præmis 103-133 udvidede Retten imidlertid begrebet »vetoret« til situationer, der ikke tildeler en sådan mulighed for at blokere strategiske forretningsbeslutninger. Herved begik Retten en retlig fejl.
- 161 I henhold til aktiekøbsaftalens artikel 6.1 og 7.1 havde Altice således ikke ret til at nedlægge veto mod PT Portugals beslutninger, eftersom Altice ikke ville have kunnet blokere for PT Portugals vedtagelse af strategiske beslutninger og blokere for enhver beslutning. Alle de strategiske beslutninger, som PT Portugal eller Oi traf i strid med tilsagnene forud for afslutningen af erhvervelsen, var gyldige og ville kun have givet anledning til erstatning. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 126, udgør retten til erstatning for eventuelle tab i denne sammenhæng ikke en veto.
- 162 Med det fjerde anbringendes andet led, der er fremsat subsidiært, har Altice gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 109-132 foretog en urigtig gengivelse af aktiekøbsaftalen ved at fastslå, at tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen gav Altice en veto. Denne fortolkning er i åbenbar modstrid med ordlyden af ikke blot aktiekøbsaftalens artikel 6, men også af dens artikel 7, hvis stk. 1, litra c), klart angiver, at erstatning »udg[jorde] det eneste retsmiddel, som køberen havde mod sælgeren, medmindre sidstnævnte beg[ik] svig«.

- 163 Altice har følgelig, navnlig i replikken, givet udtryk for den opfattelse, at den omstændighed, at PT Portugal i syv tilfælde hørte Altice om visse emner, der er omfattet af aktiekøbsaftalens artikel 6, ikke kan udgøre en »gennemførelse« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, i modsætning til Kommissionens vurderinger, som Retten tiltrådte i den appellerede doms præmis 170-215.
- 164 Kommissionen har heroverfor anført, at den argumentation, der er anført i denne doms foregående præmis, udgør en utiladelig udvidelse af appellens rækkevidde, idet den er fremsat for sent, og at dette anbringende i sin helhed er ugrundet.
- *Domstolens bemærkninger*
- 165 Det skal indledningsvis præciseres, at selv om dette anbringende vedrørende begrebet »vetoret«, som Retten anvendte, formelt er rettet mod adskillige præmisser i den appellerede dom, giver nogle af dem kun en sammenfatning af Altices argumenter, mens andre ikke specifikt er blevet anfægtet inden for rammerne af dette anbringende. Rettens fortolkning af begrebet »vetoret« og dets anvendelse i den foreliggende sag kan i det væsentlige udledes af den appellerede doms præmis 109-133. Domstolens vurdering bør derfor koncentreres om disse af Altice anfægtede præmisser.
- 166 I de omhandlede præmisser fastslog Retten i det væsentlige, at tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen i modsætning til, hvad Altice argumenterede for, gav selskabet mulighed for at udøve en afgørende indflydelse på PT Portugal. Ifølge Retten gav aktiekøbsaftalens artikel 6, stk. 1, litra b), der er nævnt i denne doms præmis 109, Altice mulighed for fra datoen for undertegnelsen af aktiekøbsaftalen at udøve kontrol over PT Portugal ved at forpligte Oi til at indhente Altices skriftlige samtykke for at deltage i, afslutte eller ændre en bred vifte af kontrakter og således gav Altice mulighed for at fastlægge PT Portugals forretningspolitik og blokere en række beslutninger, uden at det var godtgjort, at denne mulighed var nødvendig for at sikre PT Portugals værdi. Retten fandt, at Altice således havde en vetoret over visse af PT Portugals afgørelser, hvilket bekræftes af den omstændighed, at Ois manglende overholdelse af denne forpligtelse gav Altice ret til erstatning.
- 167 Det skal i denne forbindelse, således som det fremgår af nærværende doms præmis 137-139, bemærkes, at gennemførelsen af en fusion som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 finder sted, så snart parterne i en fusion gennemfører transaktioner, der bidrager til på varigt grundlag at ændre kontrollen over målvirksomheden. Enhver delvis gennemførelse af en fusion er omfattet af disse bestemmelsers anvendelsesområde.
- 168 I denne sammenhæng følger det af forordningens artikel 3, stk. 2, litra b), at kontrol over en virksomhed opnås gennem rettigheder, aftaler eller på andre måder, som giver mulighed for at få afgørende indflydelse på virksomhedens drift, og særlig rettigheder eller aftaler, som sikrer afgørende indflydelse på sammensætningen af virksomhedens organer, deres rådslagninger og afstemninger eller beslutninger.
- 169 I det foreliggende tilfælde har Altice ikke bestridt den omstændighed, at ikke alene talrige beslutninger vedrørende PT Portugals drift og forretningsstrategier, men også vedrørende PT Portugals ledelsesstruktur i henhold til en bestemmelse i aktiekøbsaftalens artikel 6, stk. 1, som er nævnt i den appellerede doms præmis 109, udelukkende kunne træffes med Altices skriftlige

samtykke. Altice har heller ikke bestridt den omstændighed, at Oi i henhold til aktiekøbsaftalens artikel 7, stk. 1, var forpligtet til at erstatte selskabet de tab, der potentielt blev forårsaget af en tilsidesættelse af denne bestemmelse.

- 170 For det første fremgår det således, at aktiekøbsaftalen dels fastsatte en kontraktlig forpligtelse for Oi til at anmode om Altices skriftlige samtykke til disse beslutninger, dels knyttede denne forpligtelse til en kontraktmæssig bod, nemlig en ret til erstatning. Under disse omstændigheder, og for så vidt som Retten fastslog, at denne mulighed gik ud over, hvad der var nødvendigt for at sikre PT Portugals værdi, begik Retten ikke en retlig fejl, da den fastslog, at aktiekøbsaftalen gav Altice mulighed for at udøve en afgørende indflydelse på PT Portugals drift.
- 171 I denne henseende kan Altices argumentation om, at alene muligheden for at forhindre, at målvirksomheden vedtager gyldige beslutninger, kan vise, at der foreligger en vetoret, og således godtgøre udøvelsen af en afgørende indflydelse på dette selskab, ikke tiltrædes. For så vidt som denne argumentation er støttet på punkt 18 og 54 i den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion, skal det bemærkes, at disse punkter vedrører »fælles kontrol« og »erhvervelse af enekontrol« og derfor ikke er relevante for den foreliggende sag. Der er i øvrigt intet, der gør det muligt at konkludere, at en sådan betingelse er påkrævet i henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i forordning nr. 139/2004.
- 172 Hvad for det andet angår det subsidiært anførte om en urigtig gengivelse af aktiekøbsaftalen skal det bemærkes, at Altice med dette udsagn reelt har anfægtet den retlige kvalificering af de kontraktvilkår, der er nævnt i nærværende doms præmis 169, ved at gentage sit standpunkt om, at der ikke er tale om en »vetoret« i et tilfælde, hvor visse beslutninger blot er gjort betingede af, at der opnås et forudgående samtykke, idet der ellers skal ydes erstatning. Denne argumentation er imidlertid ikke overbevisende af de samme grunde som dem, der er anført i denne doms præmis 170 og 171.
- 173 For det tredje er Altices argumentation, der er sammenfattet i denne doms præmis 163, kun en forlængelse af de argumenter, der allerede er undersøgt og forkastet i nærværende doms præmis 167-171, og den skal forkastes af de samme grunde som dem, der er anført i disse præmisser, uden at det er fornødent at undersøge, om den kan antages til realitetsbehandling, hvilket Kommissionen har bestridt.
- 174 Det følger heraf, at det fjerde anbringende skal forkastes i sin helhed som ugrundet.

Det femte anbringende

– Parternes argumentation

- 175 Med det femte appelanbringende har Altice anfægtet Rettens konklusion om, at udvekslingen af oplysninger svarer til en »gennemførelse« af fusionen som omhandlet i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Dette anbringende falder i to led.
- 176 Med det femte anbringendes første led har Altice gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 227 og 235 gengav den omtvistede afgørelse urigtigt. I disse præmisser anførte Retten således, at Kommissionen i denne afgørelse havde lagt til grund, at udvekslingen af oplysninger blot »havde »bidraget« til at godtgøre, at [Altice] havde udøvet en afgørende indflydelse på visse

aspekter af PT Portugals aktiviteter«. Den nævnte afgørelse angiver imidlertid klart, navnlig i 470., 479. og 482. betragtning hertil og i dens afsnit 4.2.2, at udvekslingen af oplysninger i sig selv udgjorde en gennemførelse af fusionen.

- 177 Med det femte anbringendes andet led har Altice gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 239 tilsidesatte artikel 1 i forordning nr. 139/2004 og Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [artikel 101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1) samt artikel 101 TEUF, idet den fastslog, at udvekslingen af oplysninger var blevet foretaget i strid med artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 178 Altice har i det væsentlige foreholdt Retten, at den udvidede anvendelsesområdet for de sidstnævnte bestemmelser til at omfatte udveksling af oplysninger, der kan være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og forordning nr. 1/2003. Herved anvendte Retten dom af 31. maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 57 og 59), urigtigt. Ved at sondre mellem, om udvekslingen af oplysninger indgår i eller er sket efter en fusion, nåede Retten til et irrationelt resultat i den forstand, at disse udvekslinger ville henhøre under artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, når de finder sted i situationer, der fører til en fusion, men forvandles til en overtrædelse af artikel 101 TEUF, hvis der i sidste ende ikke sker nogen ændring af kontrolforholdene.
- 179 Retten undlod endvidere at forklare, hvorledes udvekslingen af oplysninger var »nødvendig for at opnå en ændring i kontrollen« på et varigt grundlag, eller hvorledes den »[havde en] direkte [...] forbindelse til gennemførelsen« af fusionen, som først fandt sted med erhvervelsen af aktierne i PT Portugal. Udvekslingen af oplysninger er derfor ikke omfattet af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 180 Det er Kommissionens opfattelse, at dette anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 181 For det første beror argumenterne om en urigtig gengivelse af den omtvistede afgørelse på en fejlagtig og ufuldstændig læsning af denne.
- 182 Det er korrekt, at Kommissionen har anvendt tvetydige formuleringer i den omtvistede afgørelse, bl.a. i 470. betragtning, som indeholder en særskilt vurdering, eller i 479. og 482. betragtning, der sammenfatter de foretagne konstateringer. Disse passager skal imidlertid ses i den generelle sammenhæng, hvori denne afgørelse indgår. Det fremgår utvetydigt af 448., 473., 477. og 478. betragtning til den nævnte afgørelse, at Kommissionen udelukkende tog hensyn til udvekslingen af oplysninger som et forhold, der bidrog til at godtgøre, at Altice havde udøvet en afgørende indflydelse på PT Portugal.
- 183 Det var derfor uden at gengive den omtvistede afgørelse urigtigt, at Retten i den appellerede doms præmis 227 og 235 bemærkede, at Kommissionen i samme afgørelse havde fastslået, at disse udvekslinger havde »bidraget« til at godtgøre, at Altice havde udøvet en sådan indflydelse.
- 184 Hvad for det andet angår argumenterne vedrørende anvendelsesområdet for henholdsvis kontrollen med fusioner og kartellovgivningen bemærkes, således som det fremgår af artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, at kun denne forordning finder anvendelse på fusioner efter forordningens artikel 3, på hvilke forordning nr. 1/2003 principielt ikke finder anvendelse. Sidstnævnte forordning finder derimod anvendelse på den adfærd hos virksomheder, som, uden

at den udgør en fusion som omhandlet i forordning nr. 139/2004, ikke desto mindre kan føre til en koordinering mellem dem, der er i strid med artikel 101 TEUF, og som af denne grund er undergivet Kommissionens eller de nationale konkurrencemyndigheders kontrol (dom af 7.9.2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, præmis 32 og 33, og af 31.5.2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 56 og 57).

- 185 Eftersom det, som Kommissionen og Retten har fastslået, er godtgjort, at udvekslingen af oplysninger bidrog til gennemførelsen af fusionen, var det derfor med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 239 fastslog, at udvekslingen var omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 139/2004.
- 186 For det tredje skal argumenterne om, at udvekslingen af oplysninger ikke var nødvendig med henblik på ændringen af kontrolforholdene eller en direkte forbindelse mellem udvekslingen og ændringen, forkastes af de samme grunde som dem, der førte til, at det tredje anbringende blev forkastet.
- 187 Henset til ovenstående betragtninger skal det femte anbringende forkastes i sin helhed som ugrundet.

Det sjette anbringende

- 188 Med det sjette appelanbringende har Altice i det væsentlige anfægtet Rettens vurderinger vedrørende de bøder, som selskabet blev pålagt ved den omtvistede afgørelse. Dette anbringende er opdelt i fire led, hvoraf det andet og det tredje delvist overlapper hinanden og derfor skal behandles samlet.

Det sjette anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 189 Med det sjette anbringendes første led har Altice gjort gældende, at den appellerede doms præmis 155 og 279-296 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som det med urette lægges til grund heri, at selskabet i hvert fald handlede uagtsomt, da det tilsidesatte artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 190 Altice er af den opfattelse, at der i retspraksis vedrørende begrebet »uagtsomhed« er en klar sammenhæng mellem en forbudsbestemmelses grad af forudsigelighed og lovovertræderens ansvar.
- 191 I første række er det første gang, at Kommissionen ved den omtvistede afgørelse til trods for, at der ikke foreligger nogen overførsel af aktier fra målvirksomheden, fastslog, at en fusion var blevet gennemført dels som følge af tiltagene forud for afslutningen af erhvervelsen, hvilke imidlertid udgør en del af virksomhedernes sædvanlige praksis, dels på grund af udvekslingen af oplysninger i løbet af den periode, der forløb mellem undertegnelsen af aktiekøbsaftalen og gennemførelsen af transaktionen.

- 192 I anden række er den nøjagtige rækkevidde af forbuddet mod »gennemførelse« af en fusion som omhandlet i artikel 7 i forordning nr. 139/2004, som Domstolen anerkendte i præmis 38 og 39 i dom af 31. maj 2018, Ernst&Young (C-633/16, EU:C:2018:371), uklar. Hertil kommer, at Retten før denne dom fortolkede begrebet »gennemførelse« således, at det betyder den »fulde fuldbyrdelse af fusionen«.
- 193 I tredje række underrettede Altice Kommissionen om transaktionen, inden virksomheden underskrev aktiekøbsaftalen, og foreslog tiltag med henblik på at afhjælpe enhver potentiel bekymring, som denne transaktion måtte give anledning til.
- 194 Kommissionen har bestridt samtlige disse argumenter.
- *Domstolens bemærkninger*
- 195 Ifølge artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 139/2004 kan Kommissionen pålægge bøder for overtrædelser, der er blevet begået »forsætligt eller uagtsomt«.
- 196 Denne betingelse er opfyldt, når den relevante virksomhed ikke kan være uvidende om karakteren af dennes adfærd, uanset om virksomheden er vidende om, at den handler i strid med EU-retlige regler (jf. analogt dom af 18.6.2013, Schenker & Co. m.fl., C-681/11, EU:C:2013:404, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 156).
- 197 I første række bemærkes, at i modsætning til, hvad Altice har gjort gældende, og som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 292 og 293, udelukker den omstændighed, at Kommissionen og Unionens retsinstanter på det tidspunkt, hvor en overtrædelse begås, endnu ikke har haft anledning til at tage specifikt stilling til en præcis adfærd, ikke som sådan i sig selv, at en virksomhed i givet fald bør forvente, at dens adfærd kan erklæres uforenelig med EU-rettens konkurrenceregler. En sådan omstændighed kan således ikke fritage den pågældende virksomhed for ansvar (jf. analogt dom af 6.12.2012, AstraZeneca mod Kommissionen, C-457/10 P, EU:C:2012:770, præmis 164, og af 22.10.2015, AC-Treuhand mod Kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, præmis 43).
- 198 I anden række bemærkes, at Altice tilsvarende ikke påberåbe sig den angivelige manglende klarhed af bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Når der er tvivl om fortolkningen af bestemmelser af denne art, kan det således kræves, at en omhyggelig virksomhed forhører sig hos Kommissionen med henblik på at sikre sig, at dens adfærd er lovlig, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 155 og 294. Dette gælder så meget desto mere i den foreliggende sag, som det fremgår af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 287, hvilke det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, og som i øvrigt ikke er bestridt, at Altice havde kendskab til risikoen for, at virksomhedens adfærd var uforenelig med forordning nr. 139/2004.
- 199 I tredje række er argumentet om underretning forud for undertegnelsen af aktiekøbsaftalen og forslaget om et tilsagn reelt ensbetydende med en opfordring til Domstolen om at foretage en ny vurdering af det faktuelle spørgsmål om, hvorvidt Altice handlede uagtsomt. Et sådant argument kan derfor ikke antages til realitetsbehandling under appelsagen.
- 200 Det følger af det ovenstående, at det sjette anbringendes første led skal forkastes i sin helhed.

Det sjette anbringendes andet og tredje led

– Parternes argumentation

- 201 Med det sjette anbringendes andet led har Altice gjort gældende, at den appellerede doms præmis 297-362 er behæftet med en retlig fejl og tilsidesætter artikel 296 TEUF og artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som Retten heri konkluderede, at den omtvistede afgørelse var tilstrækkeligt begrundet til at pålægge to særskilte og kumulative bøder på hver 62 250 000 EUR for tilsidesættelse af henholdsvis artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 202 Det er retligt forkert og selvmodsigende på den ene side at antage, at Kommissionen kan pålægge to særskilte bøder med den begrundelse, at der angiveligt er tale om to særskilte overtrædelser, og på den anden side acceptere, at Kommissionen vurderer de to bøder samlet, idet den adfærd, der udløser sanktioner, er den samme. Det følger heraf, at der foreligger en begrundelsesmangel ved fastsættelsen af størrelsen af hver af de pålagte bøder, hvilket Retten burde have fastslået.
- 203 I den appellerede doms præmis 317 og 324 forklares ikke, hvorfor pålæggelsen af to identiske bøder for to angiveligt særskilte overtrædelser er forholdsmæssig som følge af anvendelsen af kriterierne i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 139/2004.
- 204 Med det sjette anbringendes tredje led har Altice gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 320-324 at fastslå, at artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 kan føre til, at der pålægges to særskilte bøder på samme beløb for to angiveligt selvstændige overtrædelser af forskellig art, grovhed og varighed.
- 205 Selv hvis det antages, hvilket ikke er tilfældet, at artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 pålægger to forskellige forpligtelser, må det fastslås, at arten og grovheden af en overtrædelse af den første af disse bestemmelser er mindre alvorlig end arten og grovheden af en overtrædelse af den anden bestemmelse. Den første fastsætter nemlig en enkelt proceduremæssig forpligtelse, hvis tilsidesættelse udgør en øjebliksovertrædelse, mens den anden er mere omfattende og indeholder to forpligtelser, herunder den væsentlige udsættelsespligt, hvis tilsidesættelse er vedvarende. Denne forskel afspejles ligeledes i de forældelsesfrister, der gælder for de to overtrædelser.
- 206 Hvad angår overtrædelsernes varighed – henholdsvis øjeblikkelig (én dag) og vedvarende (fire måneder og elleve dage, dvs. 137 dage) – fastslog Retten i den appellerede doms præmis 324 og 343, at der ikke kunne foretages nogen sammenligning mellem dem. Denne konklusion er imidlertid ikke tilstrækkeligt begrundet og er desuden behæftet med en retlig fejl, idet ingen bestemmelse i forordning nr. 139/2004 kan underbygge den.
- 207 Henset til forskellen i varighed er Altice af den opfattelse, at hvis det antages, at en bøde på 62 250 000 EUR står i rimeligt forhold til en overtrædelse af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, hvilket selskabet bestrider, bør en bøde, der er proportional med overtrædelserne af denne forordnings artikel 4, stk. 1, der kun varede én dag, ikke beløbe sig til mere end 450 000 EUR.
- 208 Kommissionen er af den opfattelse, at det andet led skal afvises, eftersom Altice ikke har uddybet sin argumentation.

- 209 Under alle omstændigheder er dette led også ugrundet. Dels forklarede Retten i den appellerede doms præmis 317 og 324 klart og utvetydigt, hvorledes Kommissionen i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 139/2004 tog hensyn til hver af de to overtrædelsers art, grovhed og varighed. Dels havde Kommissionen i den sag, der gav anledning til dom af 4. marts 2020, Marine Harvest mod Kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 98-111), allerede pålagt to særskilte bøder for overtrædelser af henholdsvis denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og vurderet bøderne samlet. Hverken Retten eller Domstolen modsatte sig en samlet bedømmelse af bøderne. Under alle omstændigheder forholder det sig i den foreliggende sag således, at mange af betragtningerne til den omtvistede afgørelse er fælles for de to bøder, mens der i andre betragtninger sondres mellem de to bøder.
- 210 Hvad angår det tredje led er det Kommissionens opfattelse, at det er ugrundet.
- 211 For det første har Domstolen allerede i dom af 4. marts 2020, Marine Harvest mod Kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149), anerkendt, at forordning nr. 139/2004 ikke som sådan er til hinder for, at der pålægges identiske bøder for overtrædelser af både denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1.
- 212 For det andet udgør disse bestemmelser ligeledes grundlæggende søjler i Unionens system med forudgående fusionskontrol. Overtrædelserne af de nævnte bestemmelser skal i sagens natur anses for at være lige grove, eftersom de kan give anledning til bøder, der er underlagt det samme loft i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 139/2004, uden at lovgiver har kvalificeret den ene af dem som grovere end den anden.
- 213 For det tredje er Kommissionen af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 322 og 324-343 gav en tilstrækkelig begrundelse for konstateringen af, at varigheden af de to overtrædelser, hvoraf den ene som øjebliksovertrædelse var uden varighed og den anden vedvarende, ikke var sammenlignelig.
- 214 For det fjerde hviler Altices beregning af en bøde på 450 000 EUR for overtrædelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 på den fejlagtige forudsætning, at denne overtrædelse havde en varighed på én dag. Idet denne ikke har nogen varighed og efter sin art er lige så alvorlig som en overtrædelse af denne forordnings artikel 7, stk. 1, afspejler en bøde på et sådant beløb ikke i tilstrækkelig grad overtrædelsens art og grovhed og ville ikke have en tilstrækkelig afskrækkende virkning.

– *Domstolens bemærkninger*

- 215 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det sjette anbringendes andet led kan antages til realitetsbehandling, skal det fastslås, at selv om den argumentation, der er fremført til støtte for dette led, er kortfattet, fremgår den ikke desto mindre klart af Altices skriftlige indlæg og gjorde det klart muligt for Kommissionen at tage stilling til realiteten. Kommissionens formalitetsindsigelse kan derfor ikke tages til følge.
- 216 Hvad angår realiteten bemærkes, at Altice med det sjette anbringendes andet og tredje led i det væsentlige har anfægtet den appellerede doms præmis 314-325. Appellantens argumenter vedrører dels Rettens bedømmelse af den begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen, når den ved den samme afgørelse pålægger to bøder for overtrædelser af henholdsvis artikel 4, stk. 1, og

artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, dels Kommissionens mulighed for at fastsætte størrelsen af de to bøder til det samme beløb. Da disse to spørgsmål er forskellige, skal de behandles successivt.

- 217 Hvad for det første angår den begrundelsespligt, der er nævnt i det andet og det tredje led, skal det bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at den begrundelse, som kræves i EU-institutionernes retsakter i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en afgørelses begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 63, og af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 16).
- 218 Hvad navnlig angår begrundelsen for en afgørelse, hvorved der pålægges en bøde for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, eller artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, skal det, som det allerede er anført i denne doms præmis 70, påpeges, at denne forordnings artikel 14, stk. 3, bestemmer, at Kommissionen ved fastsættelsen af bødens størrelse skal tage hensyn til overtrædelsens art, grovhed og varighed.
- 219 I mangel af retningslinjer for den beregningsmetode, der skal anvendes ved fastsættelsen af bøder i henhold til artikel 14 i forordning nr. 139/2004, må det endvidere fastslås, at Kommissionen opfylder sin begrundelsespligt, når den klart og utvetydigt angiver de faktorer, der er taget i betragtning, uden at den er forpligtet til at angive de taloplysninger, der er anvendt ved beregningen af bøden (jf. i denne retning dom af 22.10.2015, AC-Treuhand mod Kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 220 På baggrund af disse betragtninger fremgår det, at der i modsætning til, hvad Altice har hævdet, principielt ikke er noget til hinder for, at Kommissionen foretager en parallel vurdering af de bøder, den pålægger for overtrædelse af henholdsvis artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, således at den samtidig tager stilling til de to overtrædelsers art, grovhed og varighed. Når dette er sagt, skal denne institution i denne forbindelse med tilstrækkelig klarhed angive begrundelserne for de bøder, der er fastsat for overtrædelsen af hver af disse bestemmelser, henset til den respektive art, grovhed og varighed af de konstaterede overtrædelser.
- 221 I det foreliggende tilfælde er det korrekt, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 319-323, at Kommissionen i 568.-599. betragtning til den omtvistede afgørelse detaljeret redegjorde for sine vurderinger vedrørende arten, grovheden og varigheden af de to overtrædelser, som Altice havde begået, og således de forhold, der blev taget i betragtning ved fastsættelsen af bødernes størrelse. Det er på baggrund af samtlige de nævnte omstændigheder, således som det fremgår af 621. betragtning til denne afgørelse, at Kommissionen fastsatte to bøder på hver 62 250 000 EUR.

- 222 Det fremgår imidlertid ligeledes af den omtvistede afgørelses begrundelse, at selv om Kommissionen fandt, at de to overtrædelser var af samme art og grovhed, anførte den ligeledes, at de var forskellige med hensyn til varighed, idet den ene var en øjebliksovertrædelse og den anden en vedvarende overtrædelse. Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen på ingen måde forklarede, hvorfor de to overtrædelser til trods for denne forskel gav anledning til bøder af identisk størrelse. Kommissionen har med andre ord ikke forklaret, hvorfor den nævnte, dog væsentlige, forskel ikke kunne begrunde en differentiering af de to bøders størrelse.
- 223 Under disse omstændigheder kunne Retten ikke begrænse sig til i den appellerede doms præmis 324 at forkaste argumentet om den utilstrækkelige begrundelse i den omtvistede afgørelse for, at bødernes størrelse var identisk på trods af forskellen i de to omhandlede overtrædelsers varighed, alene med den begrundelse, at der »logisk nok ikke [kunne] foretages en sammenligning af en vedvarende overtrædelses varighed og en øjebliksovertrædelses varighed, eftersom sidstnævnte ikke har en varighed«, inden den i dommens præmis 325 forkastede argumentationen om tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 224 Retten begik således en retlig fejl ved at forkaste klagepunktet om tilsidesættelse af begrundelsespligten.
- 225 Hvad angår Kommissionens argument om, at Domstolen i den sag, der gav anledning til dom af 4. marts 2020, *Marine Harvest mod Kommissionen* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 98-111), godkendte en begrundelse, der svarede til begrundelsen i den omtvistede afgørelse, er det tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten i denne sag ikke havde fremsat noget anbringende, der havde til formål at anfægte Rettens vurderinger vedrørende beregningen af bøderne, således at hverken denne beregning eller begrundelsen herfor var omfattet af genstanden for appellen for Domstolen. Som det fremgår af nævnte doms præmis 85, havde Domstolen navnlig ikke gyldigt fået forelagt et anbringende om bødernes forholdsmæssighed.
- 226 Hvad for det andet angår argumenterne med henblik på at anfægte selve Kommissionens mulighed for at pålægge to identiske bøder for overtrædelser af artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, skal det fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 320-324 ikke specifikt tog stilling til dette spørgsmål. Den vedrører nemlig den omtvistede afgørelses materielle rigtighed, mens punkt 320-324 vedrører begrundelsen for denne afgørelse og navnlig de begrundelser, der førte til fastsættelsen af de pålagte bøders størrelse.
- 227 Under alle omstændigheder er denne argumentation ikke underbygget, eftersom fastsættelsen af disse bøders størrelse henhører under en vurdering, der skal foretages, henset til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde under hensyntagen til kriterierne om overtrædelsernes grovhed, art og varighed, som omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 139/2004. Det kan derfor ikke hævdes generelt, at bøder, der ved én og samme afgørelse pålægges for overtrædelser af denne forordnings artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, der er begået samtidigt, aldrig kan have samme størrelse.
- 228 Under de særlige omstændigheder i en given sag skal påleggelsen af to bøder af samme størrelse for sådanne overtrædelser imidlertid være retfærdiggjort, henset til de af Kommissionen anførte begrundelser.
- 229 Det skal imidlertid bemærkes, at Altice for Retten specifikt gjorde gældende, at Kommissionen ikke kunne pålægge bøder af samme størrelse for overtrædelser af forskellig varighed. I denne henseende kan den omstændighed alene, hvis den antages at være korrekt, at en

øjebliksovertrædelse og en vedvarende overtrædelse ikke kan sammenlignes med hensyn til deres varighed, ikke besvare denne argumentation. Henset til Altices argumenter tilkom det Retten at efterprøve, om den pålagte bøde, henset til den øjeblikkelige karakter af overtrædelsen af anmeldelsespligten, var forholdsmæssig. Retten undlod imidlertid at foretage denne vurdering, idet den i den appellerede doms præmis 343 begrænsede sig til at henvise til, at de to overtrædelser ikke kunne sammenlignes.

230 Henset til ovenstående betragtninger skal det sjette anbringendes andet og tredje led tiltrædes.

Det sjette anbringendes fjerde led

231 Med det sjette anbringendes fjerde led har Altice foreholdt Retten, at den i strid med den retspraksis, der følger af præmis 39 i dom af 3. april 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283), ikke sørgede for, at de to bøder, som virksomheden blev pålagt i en enkelt afgørelse for de samme faktiske omstændigheder, var forholdsmæssige. Ifølge Altice er disse to bøder – herunder efter nedsættelsen af den bøde, der blev pålagt for overtrædelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, som Retten foretog under udøvelsen af sin fulde prøvelsesret – så urimeligt høje, at de er uforholdsmæssige.

232 Eftersom det i denne henseende er blevet fastslået i nærværende doms præmis 230, at Retten begik retlige fejl ved prøvelsen af den bøde, som Kommissionen havde pålagt for tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, hvilke fejl har kunnet indvirke på denne domstols udøvelse af sin fulde prøvelsesret, er det uforholdsmæssigt at tage stilling til dette led.

233 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det sjette anbringendes andet og tredje led tiltrædes, idet dette anbringende i øvrigt skal forkastes.

234 Følgelig skal den appellerede dom ophæves, for så vidt som den i domskonklusionens punkt 2 frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af den omtvistede afgørelses artikel 4 og i domskonklusionens punkt 1 fastsatte et nyt beløb for den ved denne bestemmelse pålagte bøde.

Søgsmålet for Retten

235 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffe afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

236 Dette er tilfældet i den foreliggende sag, idet Domstolen råder over alle de nødvendige oplysninger for at træffe afgørelse i sagen.

237 Hvad angår omfanget af Domstolens prøvelse skal det indledningsvis fremhæves, at den appellerede dom, således som det fremgår af nærværende doms præmis 234, kun ophæves, for så vidt som den i domskonklusionens punkt 2 frifandt Kommissionen i søgsmålet med påstand om annullation af den omtvistede afgørelses artikel 4 og i domskonklusionens punkt 1 fastsatte et nyt beløb for den bøde, der blev pålagt ved denne bestemmelse. Det tilkommer følgelig Domstolen at undersøge tvisten, alene for så vidt som den vedrører påstanden om annullation af den omtvistede afgørelses artikel 4 og påstanden om nedsættelse af den bøde, der er pålagt som følge af tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 (jf. analogt dom af 18.3.2021, Pometon mod Kommissionen, C-440/19 P, EU:C:2021:214, præmis 157).

- 238 Hvad for det første angår påstanden om annullation af den omtvistede afgørelses artikel 4 følger det af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 221 og 222, at denne afgørelse er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår størrelsen af den bøde, der er pålagt i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004.
- 239 Påstanden om annullation af den omtvistede afgørelses artikel 4 skal derfor tages til følge.
- 240 For det andet skal der under disse omstændigheder i medfør af den fulde prøvelsesret, som Domstolen er tillagt i henhold til artikel 261 TEUF og artikel 16 i forordning nr. 139/2004, tages stilling til størrelsen af den bøde, som bør pålægges Altice for den i den omtvistede afgørelses artikel 2 konstaterede overtrædelse, dvs. tilsidesættelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 (jf. analogt dom af 12.11.2014, Guardian Industries og Guardian Europe mod Kommissionen, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis, og af 21.1.2016, Galp Energía España m.fl. mod Kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, præmis 87).
- 241 Det bemærkes herved, at Domstolen, når den træffer endelig afgørelse i tvisten i henhold til artikel 61, stk. 1, andet afsnit, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, har beføjelse til inden for rammerne af udøvelsen af sin fulde prøvelsesret at anlægge sin egen vurdering i stedet for Kommissionens og derfor ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde (dom af 21.1.2016, Galp Energía España m.fl. mod Kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).
- 242 Som det fremgår af denne doms præmis 70, kan en overtrædelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 i overensstemmelse med forordningens artikel 14, stk. 2, litra a), og artikel 14, stk. 3, give anledning til en bøde, hvis størrelse skal fastsættes inden for et loft på 10% af virksomhedens samlede omsætning under hensyn til overtrædelsens art, grovhed og varighed.
- 243 For det første tilslutter Domstolen sig i det foreliggende tilfælde Kommissionens vurderinger i 577. betragtning til den omtvistede afgørelse, hvorefter Altices overtrædelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 efter sin art var alvorlig.
- 244 Hvad for det andet angår overtrædelsens grovhed er det i lyset af denne doms præmis 195-200 fastslået, at den nævnte overtrædelse i hvert fald blev begået uagtsomt. Henset til vurderingerne i 587.-593. betragtning til den omtvistede afgørelse, som Domstolen ligeledes tilslutter sig, er det endvidere ubestridt, at den omhandlede transaktion rejste alvorlig tvivl med hensyn til dens forenelighed med det indre marked. Når dette er sagt, skal der tages hensyn til den omstændighed, som Retten fremhævede i den appellerede doms præmis 364-367, at Altice på eget initiativ underrettede Kommissionen om fusionen længe før undertegnelsen af aktiekøbsaftalen og sendte denne institution en anmodning om udpegelse af en gruppe med ansvar for at behandle virksomhedens sag tre dage efter denne undertegnelse.
- 245 Hvad for det tredje angår varigheden af overtrædelsen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004 skal det bemærkes, at denne udgør en øjebliksovertrædelse (dom af 4.3.2020, Marine Harvest mod Kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, præmis 115), hvilket ikke er bestridt i den foreliggende sag.

- 246 Under disse omstændigheder finder Domstolen det under hensyn til den foreliggende sag rimeligt, at den bøde, som Altice blev pålagt for den i den omtvistede afgørelses artikel 2 konstaterede overtrædelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 139/2004, fastsættes til 52 912 500 EUR. Et sådant beløb fremstår som forholdsmæssigt, henset til overtrædelsens art, grovhed og varighed, samtidig med at det er tilstrækkeligt afskrækkende.
- 247 I modsætning til de af Altice fremførte argumenter er et sådant beløb fortsat forholdsmæssigt, selv hvis det kumuleres med den bøde, der er pålagt for overtrædelsen af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 139/2004. Henset til Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 340, som ikke er blevet anfægtet for Domstolen, og da Altice ikke har påberåbt sig ajourførte oplysninger, skal det bemærkes, at de to bøder samlet set ligger under 0,5% af Altices omsætning i 2017.
- 248 I lyset af samtlige ovenstående betragtninger fastsættes den bøde, som Altice blev pålagt for den i den omtvistede afgørelses artikel 2 konstaterede overtrædelse, til 52 912 500 EUR.

Sagsomkostninger

- 249 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.
- 250 I henhold til samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Nævnte procesreglementets artikel 138, stk. 3, der ligeledes finder anvendelse i appelsager i medfør af artikel 184, stk. 1, heri, fastsætter endvidere, at hver part bærer sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Domstolen kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.
- 251 Idet kun ét af de seks appelanbringender og et enkelt af de fem anbringender i annulationssøgsmålet er blevet taget til følge, og dette kun delvist, bestemmes, at Altice bærer sine egne omkostninger og betaler fem sjettedele af de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i forbindelse med disse to sager.
- 252 I henhold til samme procesreglements artikel 184, stk. 4, kan en intervenient i første instans, som ikke selv har iværksat appel, kun pålægges at betale sagsomkostninger i appelsagen, hvis den pågældende har deltaget i den skriftlige eller den mundtlige del af retsforhandlingerne for Domstolen. Deltager en intervenient i første instans i appelsagen, kan Domstolen bestemme, at den pågældende skal bære sine egne omkostninger. Da Rådet, der var intervenient i første instans, har deltaget i den skriftlige del af retsforhandlingerne for Domstolen, bør det pålægges Rådet at bære sine egne omkostninger såvel i forbindelse med appelsagen som i forbindelse med sagen i første instans.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Punkt 1 i domskonklusionen i Den Europæiske Unions Rets dom af 22. september 2021, Altice Europe mod Kommissionen (T-425/18, EU:T:2021:607), ophæves.**

- 2) **Punkt 2 i domskonklusionen i Den Europæiske Unions Rets dom af 22. september 2021, Altice Europe mod Kommissionen (T-425/18, EU:T:2021:607), ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen heri blev frifundet for påstanden om annullation af artikel 4 i Kommissionens afgørelse C(2018) 2418 final af 24. april 2018 om pålæggelse af bøder for at gennemføre en fusion i strid med artikel 4, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004 (sag M.7993 – Altice/PT Portugal).**
- 3) **I øvrigt forkastes appellen.**
- 4) **Artikel 4 i afgørelse C(2018) 2418 final annulleres.**
- 5) **Den bøde, som blev pålagt Altice Group Lux Sàrl for den i artikel 2 i afgørelse C(2018) 2418 final konstaterede overtrædelse, fastsættes til 52 912 500 EUR.**
- 6) **Altice Group Lux Sàrl bærer sine egne omkostninger og betaler fem sjettedele af de omkostninger, som Kommissionen har afholdt, såvel i sagen i første instans som i appelsagen.**
- 7) **Kommissionen bærer en sjettedel af sine egne omkostninger såvel i forbindelse med sagen i første instans som i forbindelse med appelsagen.**
- 8) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger såvel i forbindelse med sagen i første instans som i forbindelse med appelsagen.**

Underskrifter